emeğin birliği

1 MAYIS 1977
250 Kuruş
6

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!



İŞÇİ BAYRAMI

İşçi yoldaşlar. Tüm ülkelerin işçilerinin sınıf bilincine vardıkları, insanın insana baskısı ve zulmüne karşı verilen mücadelede, açlık, yoksulluk ve aşağılanmaya karşı milyonları kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları İşçi Bayramı yaklaşıyor. Bu büyük mücadelede birbirine karşı olan iki dünya var: sermaye dünyasıyla emek dünyası, sömürü ve esaret dünyasıyla, kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir yanda bir avuç zengin kan emici var. Onlar fabrikaların ve değirmenlerin, araç ve makinaları ellerine geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve yığınlarla parayı özel mülkiyetlerine geçirmişlerdir. Onlar, hükümeti ve orduyu uşakları, yığdıkları servetin sadık bekçi köpekleri durumuna getirmişlerdir.

Diğer yandan mülksüzleştirilmiş milyonlar var. Onlar para babalarına hizmetlerinde çalışmak için yalvarmak zorundadırlar. Emekleriyle tüm serveti yaratan onlardır; yinede bütün yaşamları boyunca bir ekmek kabuğu için mücadele etmek bir lütufmuşcasına iş için yalvarmak, güçlerini ve sağlıklarını eziyet verici işlerde tüketmek ve köylerde, kulübelerde yada kentlerde bodrum ve çatı odalarında yoksulluk içinde yaşamak zorundadırlar.

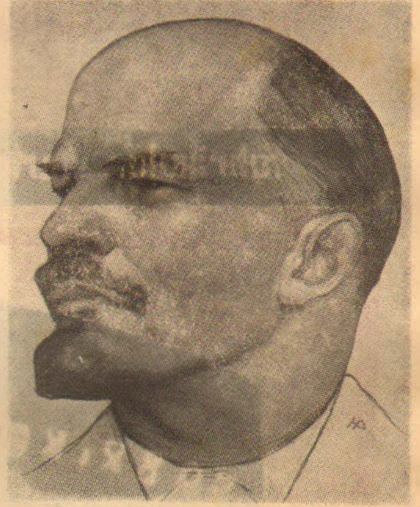
Fakat şimdi, ezilen mülksüzleştirilmişler parababalarına ve sömürücülere savaş ilan etmişlerdir. Tüm ülkelerin işçileri, emeği ücretli kölelikten, yoksulluk ve baskıdan kurtarmak için savaşıyorlar. Onlar, ortak emeğin yarattığı servetin, bir avuç zenginin değil tüm çalışanların yararına olduğu bir toplum düzeni için savaşıyorlar. Onlar, toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları tüm ezilenlerin ortak mülkü yapmak istiyorlar. Onlar, zengin - fakir ayırımını ortadan kaldırmayı istiyorlar, emeğin ürünlerinin emekçilerin kendisine gitmesini istiyorlar ve insan aklının tüm buluşlarının, iş yöntemlerindeki tüm gelişmelerin çalışan insan kitlelerini geliştirmesini istiyorlar, baskı aracı olarak kullanılmasını değil.

Emeğin sermayeye karşı verdiği mücadele, tüm ülkelerin işçilerine büyük fedakârlıklara maloluyor. Onlar daha iyi bir yaşam ve özgürlük uğruna kanlarını oluk oluk akıtıyorlar. Bu dava için çarpışanlara hükümetler, görülmemiş işkenceler yapıyorlar. Fakat tüm baskılara karşın dünya işçilerinin birliği büyüyor ve güç kazanıyor. Giderek daha çok işçi sosyalist partilerde birleşiyor, bu partileri destekleyenler milyonlara varıyor ve kapitalist sömürücüler sınıfını alaşağı edecekleri kesin zafere doğru, kararlı adımlarla ilerliyorlar.

Rus proletaryası da yeni bir hayata başladı. O da bu büyük mücadeleye katılmıştır. İşçilerimizin köleleştirilmeye ses çıkarmadıkları, boyunduruktan kurtulmanın hiçbir yolunu bulamadıkları, acı hayatlarında hiçbir ümit ışığı göremedikleri günler geride kaldı. Sosyalizm, onlara kurtuluş yolunu gösteriyor ve onbinlerce savaşçı kızıl bayrak altında toplanıyor. Grevler, işçilere birliğin gücünü kanıtlamış, karşı durmayı öğretmiş, örgütlü emeğin sermaye için ne denli korkunç olduğunu göstermiştir. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin yaşamasının ve semirmesinin, kendi emekleri sayesinde olduğunu anlamışlardır. İşçler birlikte mücadele ruhuyla, özgürlük ve sosyalizm özlemiyle yola çıkmışlardır. İşçiler, çarlık otokrasisinin ne denli karanlık ve uğursuz bir güç olduğunu kavramışlardır. İşçiler, mücadeleleri için özgürlüğe gerek duyuyorlar, fakat çarlık hükümeti onların ellerini kollarını bağlamıştır. İşçiler toplantı özgürlüğüne, örgütlenme özgürlüğüne, basın özgürlüğüne gerek duyarlar, fakat çarlık hükümeti özgürlük için yapılan her atılıma, kamçı, hapishane ve süngü ile karşılık vermektedir. «Kahrolsun otokrasi!» haykırışı, Rusya'nın her köşesine yayılmıştır; sokaklarda ve işçilerin kitle gösterilerinde giderek, sık sık duyulmaktadır. Geçen yaz Güney Rusya'da onbinlerce işçi daha iyi bir yaşam için ve polis zulmüne karşı ayaklanmışlardır. Burjuvazi ve hükümet, büyük şehirlerdeki tüm endüstriyel hayatı bir vuruşta felce uğratan korkunç işçi ordusunun görünümü karşısında tir tir titrediler. İşçi davasının düzinelerce savaşçısı, çarlığın iç düşmana karşı gönderdiği birlikler tarafından öldürüldü.

Fakat bu iç düşmanı yenecek hiçbir güç yoktur, çünkü yönetici sınıflar ve hükümet yalnızca onun (iç düşmanın-ç) emeğine dayanarak yaşamaktadır. Dünya yüzünde, giderek sınıf bilincini geliştiren ve örgütlü bir biçimde birleşen milyonlarca işçiyi yenebilecek hiçbir güç yoktur. İşçilerin uğradıkları her yenilgi saflara yeni savaşçılar katmakta, daha geniş kitleleri uyandırmakta ve onları yeni mücadeleler için hazırlamaktadır.

Ve Rusya'nın şu anda içinde bulunduğu süreç, işçi kitlelerinin uyanışının daha geniş ve hızlı olmasını zorunlu kılmaktadır. Ve bizler proletarya saflarını sıklaştırmak ve onu çok daha kararlı mücadelelere hazırlamak için tüm gücümüzle çalışmalıyız. Savaş, proletaryanın en geri kesimlerinin bile politik olaylar ve sorunlarla ilgilenmelerini sağlamıştır. Savaş, Rusya'nın yöneten, otokratik düzenin tüm çürümüşlüğünü, polis ve mahkeme çetesinin tüm caniliklerini her zamankinden açık ve canlı bir biçimde gözler önüne sermiştir. Halkımız, yurdunda yoksulluk ve açlıktan eziliyor —buna rağmen üzerinde yabancı ırkların yaşadığı binlerce mil uzaktaki ülkeler için, yıkıcı ve anlamsız bir savaşa sürüklenmiştir. Halkımız, politik kölelikten sürünüyor— buna rağmen başka insanların köleleştirilmesine yarayacak bir savaşa sürüklenmiştir. Halkımız, siyasal düzen değişikliği ister-fakat (savaş-ç), onun ilgisini dünyanın öbür ucundaki silah seslerine çekmek için bulunmuştur. Fakat çarlık hükümeti, oynadığı bu oyunda; ulusal zenginliğini çarçur etmede, gençliği Pasifik kıyılarına ölüme göndermede, çok ileri gitmiştir. Her savaş halkın üzerinde bir gerginlik yaratır; uygar ve özgür Japonya'ya karşı verilen zor savaş ise Rusya'nın üzerinde tehlikeli bir gerilim yaratmıştır. Ve bu gerginlik, polis despotizmi, uyanan proletaryanın darbeleriyle sendelemeye başladığı bir zamanda gelmiştir. Savaş, hükümetin tüm zayıf noktalarını açığa çıkarıyor, tüm aldatıcı maskeleri yırtıyor, tüm iç çürümüşlüğü gösteriyor; savaş, çarlık otokrasisinin mantıksızlığını herkese açıklıyor ve halkının her türlü haktan yoksun, cahil ve uyutulmuş bırakıldığı, bir köle gibi polis hükümetinin boyunduruğu altında olan eski Rusya'nın can çekişmesini herkese gösteriyor.



Eski Rusya ölüyor. Özgür bir Rusya onun yerini almaya geliyor. Çarlık otokrasisinin koruyucusu karanlık güçler batmaktadır. Fakat ancak sınıf bilincine sahip ve örgütlü bir proletarya halkın sahte olmayan gerçek özgürlüğünü kazanabilir. Yalnızca sınıf bilincine sahip örgütlü bir proletarya; halkı aldatmak, haklarını kısıtlamak, onu burjuvazinin elinde basit bir araç yapmak yolunda her girişimi bozabilir.

İşçi yoldaşlar!

O halde önümüzdeki kesin savaşa iki katı bir enerjiyle hazırlanalım!

Sosyal - Demokrat proletaryanın saflarını daha da sıklaştıralım!

Sloganları da da geniş bir alana yayalım!

İşçilerin talepleri için yürütülen kampanyayı daha da yüreklilikle sürdürelim!

İşçi bayramının kutlanışı, davamıza binlerce yeni savaşçı kazandıracaktır.

Ve tüm halkların özgürlüğü için, sermayenin boyunduruğu altında tüm ezilenlerin kurtuluşu için verdiğimiz büyük mücadele gücümüzü arttıracaktır!

Yaşasın sekiz saatlik iş günü!

Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

Kahrolsun katil ve yağmacı Çarlık otokrasisi!

(Lenin. Toplu Eserler C: 7, S: 199-202)

Devrimci Proletaryanın 1 Mayıs Görevi

İşçi arkadaş! Tüm dünya işçi sınıfının bayramı olan bir Mayıs yaklaşıyor. Tüm dünya işçi sınıfının, sömürüye, açlığa, sefalete ve baskıya karşı mücadelenin birlik ve dayanışma günü olan bir Mayıs gündeme geliyor.

Yaklaşan bir Mayıs, yeni bir toplum yaratma mücadelesi veren işçi sınıfına yeni görevler getiriyor. Her ülke işçi sınıfına proletarya enternasyonalizmi gereği, karşı konulmaz zorunlu görevler yükümlendiriyor.

İşte işçi arkadaş! Türkiye işçi sınıfıda, sosyalist toplumu yaratma mücadelesinde, proletarya enternasyonalizmi gereği dünya işçi sınıfının birlik ve dayanışmasının ifadesi olan bir Mayıs ta, devrimci görevlerini yerine getirmek zorundadır. Nasıl ki, Türkiye işçi sınıfı burjuvaziye rağmen kendi kurtuluşu için sosyalizm mücadelesini yürütmek zorunda ise; tıpkı bunun gibi, burjuvaziye rağmen bir Mayıs eyleminide yürütmekle yükümlüdür!

Elbetteki burjuvazi, bir Mayıs eylemine müsade etmek istemiyecektir. Burjuvazi, geçmişinde olduğu gibi, bugünde bir Mayıs eylemini engellemeye çalışacaktır. Burjuvazi kendi aklınca, sosyalist öncü işçileri, sosyalistleri tutuklamakla, bir Mayıs eyleminin önüne geçebileceğini düşünecektir. Bunun içinde, işçilerin ve sosyalistlerin üzerindeki baskıları arttıracaktır! Ama geçmişinde olduğu gibi, bugünde işçi sınıfı, devrimci proletaryanın bir Mayıs eyleminin yükümlülüklerini yerine getirmesini bilecektir!

İşçi arkadaş! Bir Mayıs eylemi; burjuvazinin ve onun dümen suyundaki satılık Türk-İş yönetimi, faşist MİSK ve gerici Hak-İş'in iddia ettiği gibi, çiçek ve bahar bayramı değildir. Ayrıca sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılıp, ekonomizm batağına saplanmış, DİSK üst yönetiminin iddia ettiği gibi, sadece işçi sınıfının ekonomik taleplerinin dile getirildiği, karnaval (eğlence) toplantılarıda değildir.

Yüce bir Mayıs eylemi; 1 Mayıs 1886'da sekiz saatlık iş günü için Amerikan işçi sınıfının ülke çapında ilan ettiği Genel Grevin, tüm dünya işçi sınıfınca, genel grev, siyasi gösteri ve mitinglerle desteklenişinin; 14-15 Temmuz 1889'da pariste toplanılan uluslar arası bir kongre ile, bu günün uluslar arası işçi sınıfının birlik ve dayanışma gününün ilanıdır. *Yani bir Mayıs eylemi, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi taleplerinin dile getirildiği siyasi bir mücadeledir. İşçi sınıfının uzak ve yakın hedeflerinin belirtildiği, bir ekonomik mücadeleden çok daha keskin ve şiddetli, siyasi iktidara yönelmiş, geniş kapsamlı siyasi mitinglerin siyasi grev gösterilerin yapıldığı politik bir mücadeledir.*

Bir Mayıs eylemi, siyasi iktidara yönelmiş politik bir mücadele olacaksa, sorulacaktır? Bu bir Mayıs eylemlerinin şiarları ne olacaktır? Bu şiarlar, burjuvazinin ve işçi sınıfı hareketi içerisindeki oportünistlerin iddia ettiği gibi, sadece uluslar arası işçi sınıfının bayramının şiarlarımı olacaktır? Bir Mayıs işçi bayramıdır! şeklinde. Yoksa devrimci proletaryaya yakışır, işçi sınıfının uzak ve yakın hedeflerinin şiarları ile, devrimci yığınsal kitle eylemlerinin acilen gerçekleşmesi uğruna mücadele ettiği taleplerin şiarlarının bütünümü olacaktır. Elbetteki devrimci proletaryanın bir Mayıs eylemi, işçi sınıfının acilen gerçekleşmesi uğruna mücadele ettiği taleplerin şiarları ile birlikte, işçi sınıfının uzak ve yakın hedeflerinin şiarlarının bütünleştiği devrimci yığınsal kitle eylemi şeklinde olacaktır.

Nedir işçi sınıfının nihai amacı? Tek kelimeyle sömürünün, açlığın, sefaletin baskı ve zulmün olmadığı, sosyalist toplumu kurmaktır! Ama bu açlığın, sefaletin, sömürünün, baskı ve zulmün olmadığı sosyalist toplum; Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılmadan; Büyük sermaye kamulaştırılmadan; Büyük topraklar karşılıksız müsadere edilmeden; Tüm siyasi hak ve özgürlükler sağlanmadan; ezilen halklar üzerindeki tüm baskılar kaldırılıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkı sağlanmadan; gerçekleşecekmidir? Hayır gerçekleşemeyecektir! Bu takdirde bütün bunları gerçekleştirecek devrimci proletaryanın siarları; «Büyük sermayenin kamulaştırılması», «Büyük toprakların karşılıksız müsaderesi», «Siyasi özgürlüğün sağlanması» ve bütün bunları gerçekaeştirecek «Yaşasın Demokratik Halk Devrimi» şiarları olmayacakmıdır? Elbetteki yeni bir toplum yaratma mücadelesi veren işçi sınıfının, devrimci şiarları bunlar olacaktır.

Diğer taraftan, Türkiye işçi sınıfı sosyalizm mücadelesinde yalnızmıdır? Hayır, Türkiye işçi sınıfı sosyalizm mücadelesinde yalnız değildir. Türkiye işçi sınıfı bu mücadelede gerçek dostlarına sahiptir. Bu dostlar başta kendi ülkesinde sosyalizmin kesin zaferini sağlamış Sovyet-Rusya olmak üzere tüm sosyalist ülkeler, her geçen gün mücadelesi dahada şiddetlenen kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve emperyalizmi dört bir taraftan kuşatmış ezilen dünya halklarının ulusal kurtuluş savaşcılarıdır. Bu sebepledirki bir şiarda her ülkede olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfı hareketinde de, «Yaşasın uluslar arası sosyalizm mücadelesi», «Yaşasın uluslar arası işçi sınıfı hareketinin birlik ve dayanışması», «Yaşasın proletarya enternasyonalizmi» olacaktır.

Ayrıca devrimci işçi sınıfı, kendi mücadelesini sadece sosyalizm mücadelesi ile sınırlamaz. İşçi sınıfı sosyalizm mücadelesi ile birlikte, mevcut kapitalist sistem içerisinde bir kısmının gerçekleşmesi mümkün olan, bir dizi acil talepler içinde mücadele eder. Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu siyasi ortamda bu talepler şunlar olmuştur: Genel grev, destekleme ve sempati grev hakkının; 1 Mayısın yasallığının; İşten atılan işçilerin işe alınmasının; Sendikalaşma özgürlüğünün; gizli oy açık tasnif referandum hakkının; tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının; öğrenci gençliğin can güvenliğinin ve öğrenim özgürlüğünün; asgari ücretlerin normal yaşama standartına yükseltilmesinin sağlanması. İş kanunundaki anti-demokratik yasaların kaldırılması. Kürt halkı üzerindeki zoraki asimileye; Tarım işçileri üzerindeki baskılara; Pahalılık ve fiat artışlarına son verilmesi. İşte devrimci proletarya bir Mayıs eyleminde bu ve buna benzer talepleride dile getirmek zorundadır. Belkide burjuvazi, yüce bir bayramda bu ve buna benzer ekonomik ve demokratik taleplerin dile getirilmesinin ne gereği vardır diyecektir! İşçi sınıfı içerisindeki bir avuç tabak yalayıcılar, işçi sınıfının elini patronların cebine sokmasına karşı çıkacaklardır. Yüce bir Mayıs eyleminde ekonomik taleplerin yeri yoktur diyeceklerdir. Ama her şeye rağmen devrimci proletarya bir Mayıs eyleminde, patronlara karşı bu ve buna benzer talepleride dile getirecektir.

İşte işçi arkadaş! Dünya işçi sınıfı hareketindeki yerimizi almak istiyorsak, bir Mayıs günü yüz milyonlarca işçinin bir anda haykırdığı şiarları; fabrikalarda, tarlalarda, miting ve siyasi gösteri yerlerinde, hep bir ağızdan bağıralım. Yaşasın bir Mayıs, Yaşasın sosyalizm, Yaşasın uluslar arası işçi sınıfı hareketinin birlik ve beraberliği, Yaşasın Proletarya enternasyonalizmi. Kahrolsun emperyalizm ve faşizm. Kahrolsun sömürü ve baskı düzeni kapitalizm.

Fabrikalarda tarlalarda, siyasi miting ve gösteri yerlerinde bağıralım ki, İşçi arkadaş! Burjuvazi gücümüzü görsün! Tüm işçiler olarak birleştiğimizde, neler yapabileceğimizi görsün! Bizlerde burjuvaziye karşı yönelen birleşik gücümüzü görelim. Birleşerek, tüm ezilenlerin bizlere olan sempatisini kazanalım. Varsın burjuvazi bir köstebek gibi, yerin altına girmeye çalışsın. Varsın burjuvazi bizi yok etmek için, yeni tedbirler aramaya yönelsin!

Yaşasın bir Mayıs !

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak !

Faşizme karşı Omuz Omuza !

İşçi-Köylü

Bu yazımıza, Lenin'den alacağımız bir atıf ile başlamak istiyoruz:

«Gerçekleşmelerin hangi biçim değişiklikleriyle olacağını hayat göstecektir. Bu, ikincil bir sorundur. Biz doktriner değiliz. Bizim doktrinimiz bir dogma değil, bir eylem klavuzudur.

«Biz Marx'ın ya da Marksistlerin, sosyalizm yolunu bütün yönleriyle tanıdığını savunmuyoruz. Bu, saçmadır. Biz, bu yolun yönünü tanıyoruz. Hangi toplumsal güçlerin oraya götürdüklerini biliyoruz. Ama somut olarak, pratik olarak, ne olduğunu, işe koyuldukları zaman **milyonlarca insanın deneyimi** bunu gösterecektir.» (Nisan Tezleri, Ekim Devrimi, s. 124)

Marksist-Leninist bilmin özü, işte budur: bir doğma değil, eylem klavuzu olması; «sosyalizm yolunun bütün yönleriyle» tanımı değil, sosyalizm yolunun «yönünün» tanınması ve toplumun gelişimini sosyalizme doğru «hangi toplumsal güçlerin» götüreceğinin bilinmesidir. Bunun için, her Marksist, toplumun tarihi gelişiminin her anında, mevcut sınıflar arasındaki ilişkileri, hiçbir öznel isteğin havasına kapılmaksızın, somut ekonomik ve sosyal şartlara sadık kalarak tahlil etmekten vazgeçmemelidir.

«Marksizm, bizi, sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenebilir bir hesabını yapmaya zorunlu kılar. Biz bolşevikler, bu kurala, bilimsel temellere dayanan bir siyaset bakımından mutlaka zorunlu olan bu kurala her zaman sadık kalmak zorundayız.» (a.g.e., s. 17)

Marksizm-Leninizmin bu en temel kuralına sadık kalma zorunluluğu, toplumsal gelişimin bütün olgularında olduğu gibi, işçi-köylü ittifakı konusunu ele aldığımız zaman da karşımıza çıkar. Hiçbir doğmaya saplanmaksızın, ülkemizde işçi-köylü ittifakının hangi sınıfsal temeller üzerinde kurulabileceğinin en doğru şekilde tespit edilebilmesi için, Türkiye tarımında «sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir» bir tahlilinin yapılması gerekir. Yoksa, bu yapılmadığı takdirde, genel olarak bir köylülük ittifakı önermek, anlamsız ve dogmatik bir ittifaktan bahsetmekten öteye gidemez.

Herşeyden önce, işçi-köylü ittifakı, sınıfsal menfaatler temeline dayalı bir ittifaktır. Bu yüzden, ancak pratikte doğrulanabilir sınıfsal menfaatler üzerinde kurulabildiği zaman, gerçekleşmesi mümkün olan bir şeydir. Bu ittifaakın dayanacağı sınıfsal menfaatler, her ülkenin tarihi, ekonomik ve sosyal gelişiminin ortaya çıkardığı somut şartlar tarafından belirlenir. İşçi-köylü ittifakı, genel olarak, iki ayrı üretim ilişkisi çerçevesinde birbirinden farklı bir sınıfsal muhteva arzeder. Bunlardan birincisi, köylülüğün henüz feodalizmin bir sınıfı olmaktan çıkmadığı, yani daha feodal üretim ilişkilerinin hâkim olduğu şartlarda; ikincisi ise, köylülüğün feodalizmin bir sınıfı olmaktan çıkarak kapitalizmin bir sınıfı haline geldiği, yani kapitalizmin gelişerek hâkim duruma geldiği şartlarda gerçekleşebilecek işçi-köylü ittifakıdır. Lenin'in işçi-köylü ittifakı konusunda belirtmiş olduğu temel ve evrensel ilke şudur:

«Proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün, yeryüzünde var olan her şey gibi, bir geçmişi ve bir de geleceği vardır. Onun geçmişi otokrasi, kölelik, monarşi, ayrıcalıklardır... onun geleceği, özel mülkiyete karşı mücadele, ücretli işçinin patrona karşı mücadelesi, sosyalizm uğruna mücadeledir.» (İki Taktik, s. 28)

Kolayca anlaşılabileceği gibi, proletarya ile köylülüğün ittifakı ile oluşacak bir «demokratik *diktatörlüğün*» iki amacı, iki yönü vardır; biri geçmişi temsil eden, «otokrasi, kölelik, monarşiye karşı» mücadele, diğeri ise geleceği temsil eden, «özel mülkiyete karşı mücadele, ücretlinin patrona karşı mücadelesi, sosyalizm uğruna mücadelesidir». O halde, işçi-köylü ittifakı sadece bir perspektif açısından hareketle oluşturulabilecek bir ittifak değildir. Her ülkenin somut şartlarına ve tarım alanındaki sınıfsal güçlerin karakterlerine, amaçlarına ve taleplerine bağlı olarak gerçekleştirilmesi gereken bir ittifaktır. Bu perspektiften hareketle bir ittifaktan değil de, sadece genel olarak bir işçi köylü ittifakından bahsetmek, soyut ve anlamsızdır, ve böyle bir ittifakın pratikte gerçekleşmesi de olanak dışıdır. Şöyle ki:

Köylülüğün kapitalizmin bir sınıfı **değil de**, henüz feodalizmin bir sınfıı olduğu, kırsal alanlarda henüz feodal üretim ilişkilerinin hâkim olduğu şartlarda, proletarya genel olarak bütün köylülükle ittifak yapmak durumundadır. Çünkü bu şartlarda köylülük arasında bir sınıfsal farklışlama henüz belirginleşmemiştir ve bu yüzden genel olarak köylülük, feodallerin büyük mülklerine el koyma, bu büyük toprak mülkünü reformlar yoluyla köylülere devretme, emek-rant, ürün-rant, vb. bütün serflik ilişkilerine son verme uğruna mücadele temelinde proletarya ittifak kurabilir.

Ama köylülüğün feodalizmin bir sınıfı olmaktan çıkıp kapitalizmin bir sınıfı haline geldiği şartlarda, böylesi bir ittifakı, yani işçi sınıfının genel olarak bütün köylülükle ittifakını kurmanın olanakları ortadan kalkmıştır. Çünkü artık o zaman köylülük, aynı sınıfsal niteliğe ve çıkarlara sahip bir tek sınıf olmaktan çıkmış ve çıkarları ve talepleri birbiri ile çelişen bir kaç tabakaya ayrılmıştır. Bu şartlarda işçi sınıfının bütün köylülükle ittifakı cağırısına talip bulmak olanaksızdır. Artık şimdi, tüm köylülüğün birliği yerine, ayrı menfaatler peşinde giden ve birbiri ile çelişen bir sürü parçaya ayrılmış bir köylülük ile karşı karşıyayız.

Böylesi bir durumda, karşılık bulabilecek bir ittifak önerisi, ancak sağlam sınıfsal temellere dayalı bir mücadele önerisi olabilir. Köylülüğün henüz feodalizmin bir sınıfı olduğu ülkelerde genel işçi-köylü ittifakı mümkün ve bütün köylüler tarafından kabul edilebilir bir şeyken, aynı şekilde bir ittifak önerisi, köylülüğün kapitalizmin bir sınıfı haline geldiği ülkelerde, anlamsız olduğu kadar, burjuvazi ile bir uzlaşma önerisi durumuna gelir. Çünkü artık köylülük, tarımda kapitalizmin gelişmesiyle ve sermaye düzeninin hâkim kılınmasıyla parçalanmış ve büyük mülk sahibi zengin köylüler (burjuva köylüler), orta köylüler, küçük köylüler, yoksul köylüler (yarı-proleterler) ve tarım proletaryası şeklinde farklı sınıf ve tabakalara ayrılmıştır. Ve tarımda kapitalist üretim ilişkileri yaygınlaştıkça, küçük mülk sahibi köylüler hergün biraz daha büyük mülk ve sermaye sahibi köylüler tarafından topraktan koparılmakta ve mülksüzleştirilmektedir. Bu mülksüzleşme ne kadar ileri boyutlara varırsa, burjuvalaşan ve sermayesini çoğaltan köylülerle mülksüzleşip proleterleşen köylüler arasındaki uzlaşmaz çelişkiler de o derece artmaktadır. Böylesi bir durumda bu sınıfsal katmanları aynı ittifak içerisine sokabilmek mümkün değildir.

Köylülüğün üzerindeki sömürü ve baskının kaldırılabilmesi, köylülüğün feodalizmin bir sınıfı olmaktan henüz çıkmadığı şartlarda başka, kapitalizmin bir sınıfı haline geldiği şartlarda ise başka üretim ilişkilerine karşı ve başka hedeflere yönelik bir mücadele gerektirir. Şöyle ki: Köylülüğün henüz feodal üretim ilişkileri içerisinde bulunduğu şartlarda, üzerindeki baskı aracı topraktır, ve köylülük üzerindeki bu baskının kaldırılmasının esas yolu bütün büyük toprak sahipliğini ortadan kaldırmak ve böylece feodallerin elinden köylü üzerinde baskı kurabilmesi için gerekli olan silahı almaktır.

Ama köylülüğün kapitalizmin bir sınıfı haline geldiği şartlarda emekçi köylülerin üzerindeki sömürü ve baskının esas ve biricik aracı toprak değildir. Bu şartlarda, emekçi köylüler büyük mülk sahibi tarım burjuvaları, zengin köylüler tarafından baskı altında tutulduğu kadar, banka kredileri, büyük üretim araçlarının elde tutulması, emekçi köylüler aleyhine fiyat ayarlaması vb. kapitalist tahakküm yollarından bütün bir kapitalist sınıf tarafından da baskı altında tutulur. Bu durumda, emekçi köylülüğün baskı altından kurtuluşu, sadece tarım burjuvalarının ve zengin köylülerin büyük topraklarının ve bütün üretim araclarının zoralımı ile değil, fakat aynı zamanda bütün kapitalist sınıfın sermaye hâkimiyeti ile kurmuş oldukları genel sömürü düzeninin direncinin kırılması ile mümkün olabilir. Çünkü zaten toprakta bütün büyük mülklerin zoralımı, bunların kredi vb. yollardan bağlı bulunduğu bankalardaki milyarlarca liranın da zoralımı demektir. Çünkü bu durumda tarım, kapitalizmin merkezine binbir bağla bağlanmış durumdadır. Bu şartlarda artık tarım kapitalizmin kopmaz bir parçası haline gelmiştir. Dolayısıyla, yalnız kapitalist büyük toprak sahiplerinin değil aynı zamanda banka sermayesini ve emekçi köylüler üzerinde sömürüye yolaçan diğer bütün sermayeyi elinde tutan kapitalist sınıfın yenilgiye uğratılması söz konusudur. Böyle bir girişim devrimci bir şekilde genel olarak kapitalizmin bütün direnci kırılmadan başarıya ulaşamaz. O halde bu şartlarda emekçi köylülüğün mücadelesi belli ve önemli ölçüde kapitalizme karşı bir mücadele olacaktır. Böylesi bir mücadelenin zaferi, kent proletaryası ve tarım proletaryası ile yoksul köylülüğün birleşmiş ve merkezileşmiş gücüyle mümkündür.

İşte ancak bu ittifak yani işçi sınıfının ve yoksul köylülerin ittifakı tarımda kapitalist sınıfın sömürü ve baskı düzenini kırabilir ve emekçi köylülüğün bir daha sermaye tahakkümü altına girmemesi yolunda, bütün büyük ölçekli mülklerin müsaderesi ve bütün toprakların millileştirilmesi yani toprakta özel mülkiyetin tümüyle ortadan kaldırılması tedbirlerini sonuna kadar gerçekleştirebilir.

Köylülüğün kapitalizmin bir sınıfı durumuna geldiği şartlarda küçük ve orta mülk sahibi köylü yığınları, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün oluşturduğu bu temel ittifak içerisinde yer ala-

İttifakı üzerine

mazlar. Çünkü bu ara tabakalar sınıfsal yapıları nedeniyle ikili bir karakter arzederler. Bir taraftan kendilerini her gün biraz daha topraktan kopartan ve mülksüzleştiren tarım burjuvalarına ve diğer büyük sermaye sahiplerine karşı direnirken, bir taraftan da kendi üzerilerindeki sömürü ve baskı düzeninin kaldırılmasının en temel çaresi olan tüm sermaye ve mülkiyet düzenine karşı proletaryanın verdiği mücadeleden ürküntüye kapılmasıdır. Bunun sebebi küçük-mülk sahibi köylülüğün daha henüz sermaye ve mülkiyet düzeninden bağlarının tamamıyle kopmamasıdır. Kısa vadeli çıkarları açısından bu ara tabakalar kendi üzerlerindeki büyük sermayenin tahakkümünün kalkmasını, ama küçük meta üretimi çerçevesinde kendi mülkiyet düzenlerinin daha hâlâ devam etmesini isterler. Bu amaçla küçük mülk sahibi köylüler tüm sermaye ve mülkiyet düzeninin ortadan kalkmasını değil de sadece demokratik taleplerin gerçekleşmesini kısa vadeli çıkarları açısından yeterli görürler.

«Her kim ki, eyleminde **sadece** (a.b.ç.) 'burjuva-demokratik devrimin tamamlanmamış' olduğu basit formülünden esinlenirse, o salt bu yüzden küçük - burjuvazinin burjuvazi karşısında mutlaka bağımsız olabileceğine kefil olabilir.» (Lenin, a.g.e., sf. 27)

Ama proletarya böyle bir şeye «kefil» olamaz. İşçi sınıfı, «burjuva demokratik devrimin tamamlanmış olduğu basit formülünden» esinlenmeyeceği ve bu yüzden sadece demokratik devrimin hedefleri uğruna mücadele etmeyeceği ve daha başından itibaren mücadelesinde sosyalizme ulaşmayı hedefleyeceğine göre, böyle bir sınıfsal yapıya sahip olan küçük-burjuva köylüleri kararlı ve tutarlı bir müttefiki olarak göremez. Proletarya, tarım kesiminde ancak sosyalizm hedefine doğru yönelebilecek ve tarımda kapitalist sınıfın baskısını kaldırmakta alınacak her türlü tedbire karşı çıkmayacak ve sınıfsal çıkarı gereği bu tedbirleri canla başla destekleyecek olan yoksul köylülükle temel ittifakı kurabilir.

Bu kısa teorik açıklamalardan sonra, şimdi de Türkiye'de tarım kesimindeki ekonomik ve sosyal duruma kısaca göz atarak, ülkemizde işçi-köylü ittifakının hangi sınıfsal temeller üzerinde kurulması gerektiği konusunda görüşlerimizi belirtelim.

Ülkemizde kapitalizm emperyalizmin güdümünde gelişerek hâkim üretim biçimi olmuş ve süreç içerisinde işbirlikçi tekelcilik düzeyine ulaşmıştır. Kapitalizm tarım kesimine de, devrimci bir yoldan değil fakat büyük derebeyi topraklarının makinalaşma ve kredi yolundan kapitalist tarım işletmeleri haline getirilmesi şeklinde evrimci bir yoldan girmiştir. Kapitalizm bu yoldan tarım kesiminde de gelişerek hâkim duruma gelmiş ve yine burada da tekelcilik, üretim üzerinde büyük ölçüde egemenliğini kurmuştur. Bu iktisadî gelişim tarım kesiminde zorunlu olarak şu sosyal güçleri yaratmıştır: 1 — Tekelleşmiş tarım burjuvaları ve büyük toprak sahibi zengin köylülük; 2 — Orta ve küçük mülk sahibi köylülük, 3 — Yoksul köylüler (yarı-proleterler) ve tarım proletaryası.

Bugünkü şartlarda köylülük üzerindeki sömürü ve baskı düzeni tekelci birliklerle ve bankalarla (kredi, ipotek, vs. yolundan) milyarlarca liralık bağlarla birbirine bağlanmış olan tekelci tarım burjuvaları ve büyük toprak sahibi zengin köylüler tarafından kurulmuş ve sürdürülmektedir. Tarım kesiminde yer alan ve bu baskı güçlerinin dışında kalan sınıf ve tabakalar zorunlu olarak bu sömürücü sınıflara karşı mücadeleye girmektedirler. Lenin'in «zorunluluk anlamaya zorlar» dediği gibi, köylülük üzerindeki mevcut sömürü ve baskı köylülüğün ezilen kesimini ezenlere karşı zorunlu olarak bir mücadeleye sokmaktadır.

Ne ki, bu baskının kaldırılabilmesi artık ülkemiz şartlarında da kapitalizmin genel sömürü sisteminin gücünün kırılmasının bir sorunu haline gelmiştir. Bu ise ancak proleter sınıfın merkezileşmiş gücüyle mümkündür. Mevcut sermaye düzenine karşı mücadelede bu merkezileştirmeyi oluşturacak güçler ise, ülkemizdeki bütün oportünistlerin ve sosyal-şovenlerin iddia ettikleri gibi, burjuvazinin «millî» kesimi, genel olarak bütün köylülük ve işçi sınıfı arasında kurulacak bir ittifak değil, sadece işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün kuracağı ittifaktır.

Bugün ülkemiz tarım kesiminde hâkim olan çelişkiler, serflik sisteminin ortaya çıkardığı (emek-rant, ürün-rant'tan kaynaklanan) çelişkiler değil, kapitalist üretim ilişkisinin ortaya çıkardığı emek ile sermaye arasındaki, kapitalist büyük mülk sahipleri ile bunlar tarafından mülksüzlüğe doğru itilen küçük mülk sahipleri arasındaki çelişkilerdir. Bu durumda, tarım kesiminde sömürü, baskı altında tutulan orta ve küçük köylüler, yoksul köylüler ve tarım proletaryasının ezen sınıflara karşı bu çelişkilerden kaynaklanan tepkileri ne olacaktır ve nasıl bir mücadeleye gireceklerdir?

Küçük mülk sahibi olan orta ve küçük köylülük, kendi mülklerini muhafaza edebilmek, sömürü ve baskıdan kurtulabilmek için, kendilerini mülksüzleşmeye iten kapitalist büyük mülk sahiplerine karşı bir mücadeleye girişeceklerdir. Bu da, bütün büyük toprak mülkünün müsaderesi, tüm toprakların millileştirilmesi ve büyük kapitalist çiftliklerin kamulaştırılması vb. tedbirlerle kapitalizmin gücünün devrimci bir yoldan kırılması sorunudur. Bu tedbirler demokratik nitelikte olmakla birlikte, proletaryanın ve yoksul köylülüğün sosyalizm uğruna mücadelesini güçlendireceğinden ve proletarya bu demokratik devrim talepleriyle yetinmeyip asıl hedefi olan sosyalizme yöneleceğinden dolayı, orta köylülük bir kararsızlık içine girecektir. Bu durumda, orta köylüler, bir taraftan işçi sınıfının ve yoksul köylülerin uğruna kararlı bir mücadele sürdürdükleri bu demokratik devrim taleplerini desteklerken, diğer taraftan da, kendi küçük mülkiyetlerini muhafaza edip geliştirebilmek ümidi içerisinde kapitalist sınıf ile ve mevcut sermaye düzeni ile bağlarını tamamen koparmak istemeyecektir. Ama, gelişen kapitalizmin tekelci tarım burjuvalarını ve zengin köylüleri her geçen gün küçük mülk sahiplerinin aleyhine olarak güçlendirmesi, artık köylülerin burjuvazinin yanında yer alarak topraklarını kurtarabilmelerinin mümkün olamayacağını gösterecektir.

«Köylüler toprak sahipleriyle ve kapitalistlerle toprağı elde edemeyeceklerini günden güne daha iyi anlamaktadırlar: toprak ancak, en yoksul köylüler ile işçilerin kardeşçe ve candan ittifakı ile elde edilebilir.» (Lenin, a.g.e. s. 136)

Köylülük üzerinde siyasi gerici diktatörlüğün kalkması ve tam bir demokrasinin gerçekleşebilmesi: işçi sınıfı ile yoksul köylülüğün temel ittifakının kurulması ve orta köylünün tarafsızlaştırılarak küçük köylünün sosyalizme yönelik mücadeleye kazanılmaya çalışılması yolunda bir politikanın izlenmesi ile mümkün olacaktır.

Bu nedenle, Türkiye'de de, işçi sınıfı ile genel olarak bütün köylülüğün ittifakından bahsetmek, proletaryaya ve ezilen köylü yığınlarına ve sosyalizme ihanet etmek olduğu gibi, böylesi bir ittifakı kurmanın en ufak bir maddi temeli de yoktur.

Türkiye'de proleter-sosyalistler, menşevik görüşün bir ifadesi olan, işçi sınıfının burjuva düzenine karşı mücadelede, burjuvazinin «iyi» kesimi (yani, «millî» burjuvazi) ile ve genel köylülükle ittifakı politikasını, Maocu sosyal-şovenlere ve bütün oportünistlere terketmiştir.

İŞÇİ ARKADAŞ

İşçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'da devrimci görevimizi yerine getirelim.

Fabrikalarda, Tarlalarda, siyasî miting ve gösteri yerlerinde haykıralım ki İŞÇİ ARKADAŞ! Hakim sınıflar gücümüzü görsün: Tüm işçiler olarak birleştiğimizde, neler yapabileceğimizi görsün; bizlerde hakim sınıflara karşı yönelen bileşik gücümüzü görelim. Birleşerek tüm ezilenlerin bizlere olan sempatisini kazanalım. Varsın hakim sınıflar bir köstebek gibi, yerin altına girmeye çalışsın. Varsın hakim sınıflar bizi yoketmek için, yeni tedbirler aramaya yönelsin Biz 1 Mayıs günü hep bir ağızdan haykıralım FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA..

EMEĞİN BİRLİĞİ - PROLETAR - KURTULUŞ.

Sovyet Sosyal Emperyalizmi Tezi(!) Sosyal-Şovenlerin Savunduğu Bir Tezdir-6

Geçen sayımızda Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurulduğuna dair Stalin ve Lenin'den bazı alıntılar yapmıştık. Bu bölümün geri kalan kısmını bu sayımızda yayınlıyoruz.

Pek tabii ki, bütün ekonominin böyle sosyalist tarzda örgütlenmesi, asırlardır baskı altında tutulmuş, horlanmış ve cahil bırakılmış emekçi yığınların zihniyetlerinde de bir devrim yapılmaksızın, imkansızdı. Böyle bir kültür devriminin maddi temeli ise, Lenin'in tabiriyle, «elektrifikasyon», daha genel bir tabirle, makinalaşma idi. Bu yüzden, Sovyet proletaryası, bir taraftan genel eğitim ve sınıf mücadelesi içinde sosyalist kültür ve anlayışın kazanılması yolundan, diğer taraftan her türlü teknik gelişim ve makinalaşmanın bu amaca hizmet etmesi yolundan, bütün emekçi yığınların kültürel gelişimlerine büyük bir önem verdi. 1920'lerin başındaki «Subbotniki» hareketi ve 1930'ların başındaki «Stakhanov» hareketi, bu kültür devrimi hareketinin içerisinde birer örnektirler. Böylece, Sovyetler Birliği'nde, o eski, ezilmiş, zihni köreltilmiş, ve kaderine rıza göstermiş emekçilerden yepyeni, kendine güvenen, her türlü tekniği emri altında kullanabilen, toplumun bütün sosyal örgütlenmesini kendi başına gerçekleştirebilen sosyalist insan doğdu.

Bütün bunlar, sosyalist kuruluşun zafere ulaşmasından başka bir şey değildir. Bu yüzden de, Stalin SSCB'de sosyalizmin kazandığını ve «kapitalizmi geri getirmek için son umudun da yıkılmakta» olduğunu belirtir. Bizim Mao'cu burjuva uşakları da daha hâlâ «sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadeleyi kimin kazanacağını tayin edebilmek için bir, hatta bir kaç yüzyıla ihtiyaç vardır» gibi anti-Marksist ve şüpheci laflar ile Sovyet proletaryasının zaferinin üstüne gölge düşürmeye çalışırlar. Ve bu amaçla da, Stalin'in kolhoz üretimini sosyalist üretim olarak değerlendirmesini şüpheyle karşılarlar. Halbuki kolhoz üretim ve mülkiyetinin sosyalist bir üretim ve mülkiyet biçimi olduğunu daha önce Lenin belirtmiştir (Bak: bu bölümün başında Lenin'den alınan atıflar). Biz, burada kolhozların niteliği üzerine Stalin'in sözlerini aktarmakla yetineceğiz:

«İşte, eğer emtia üretimini kapitalist üretim şekline dönüştüren bu şartlar bir araya gelmemişse; üretim araçları artık özel mülkiyet şeklinde değil de, sosyalist mülkiyet şeklinde iseler; gündelikçilik artık yoksa, ve işgücü artık bir emtia değilse; sömürü sistemi çoktan beri yok edilmişse, ne yapmalıyız: bu halde de emtia üretiminin buna rağmen, kapitalizme varabileceğini düşünebilir miyiz? Şüphesiz ki hayır. Oysa bizim toplumumuz özellikle üretim araçlarının özel mülkiyetinin, ücretli işin ve sömürünün artık uzun zamandan beri yok olduğu bir toplumdur...

«...Neticede, bizim emtia üretimimiz gelişi güzel bir emtia üretimi değildir, kapitalisti bulunmayan, esasta (devlet, kolhoz, kooperatifler) gibi ortak sosyalist üreticilerin malı olan emtialar ile ilgilenen ve etki alanı kişisel tüketim maddeleri ile sınırlı bulunan, şüphesiz hiç bir şekilde **kapitalist üretime dönüşmeyecek olan** (abç) ve kendi «para ekonomisi» ile birlikte sosyalist üretimin gelişmesine ve pekleşmesine yardımcı olmak için kurulan bir emtia üretimidir.» (J. Stalin, Son Yazılar, s. 106 ,108)

Sovyetler Birliği'nde sosyalist kuruluşun zaferini, Sovyet Devriminin iki yüce önderi Lenin ve Stalin'in açıklamalarıyla gördükten sonra, gelecek sayımızda da, «SSCB'de kapitalizmin restorasyonu» tezinin temelinde yatan anti-Marksist saçmalıkları ayıklamaya devam edelim.

Maocu sosyal-şovenler «kapitalizmin restorasyonu» tezlerini ispatlayabilmek için, Marksizm-Leninizmin tahrifine şöyle devam ederler:

Proletarya devrimlerinden önce, sömürücü sınıfların temsil ettiği üretim ilişkileri daha eski üretim ilişkileri içinde belli ölçüde gelişip olgunlaşmasına karşı, proletarya, sosyalist üretim ilişkilerini, iktidarı ele aldıktan sonra yukarıdan aşağı doğru kurmaktadır. Sosyalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkmasındaki bu fark sosyalist bir ülkede kapitalizmin restorasyonu açısından da önem kazanmaktadır. Sosyalist üretim ilişkilerinin yukardan aşağı doğru bilinçli bir çabayla örgütlenebilmesi durumu, iktidarın, proletaryanın elinden tekrar burjuvazinin eline geçmesiyle aynı şeklide yukarıdan aşağıya kapitalizmin restorasyonunu mümkün kılmaktadır.» (Özgürlük İçin DİRENİŞ, No. 5)

Bu muhteşem (!) teoriye kılıf olarak da Stalin'in şu sözlerini keşfederler: «Proleter devrimi ile burjuva devrimi arasındaki fark beş ana noktada toplanabilir:

«1. Burjuva devrimi, görülegeldiği üzere, feodal toplumun bağrında büyümüş ve olgunlaşmış, kapitalist düzen biçimleri ihtilâl açıkça patlak vermeden önce, az çok hazır olduğu zaman başlar; proleter devrimi ise, sosyalist düzenin hazır biçimleri ya hiç yokken ya da hemen hemen yokken başlar.

«2. Burjuva devrimin ana görevi iktidarı almak ve onu var olan burjuva ekonomisiyle birleştirmekten ibarettir; proleter devriminin ana görevi ise, iktidarı aldıktan sonra yeni bir sosyalist ekonomi kurmaktan ibarettir.

«3. Burjuva devrimi, görülegeldiği üzere, iktidarın ele geçirilmesi ile **sona erer**, proleter devrimi için ise iktidarın ele geçirilmesi, bu iktidar eski ekonomiyi yeni bir kalıba sokmak ve yenisi örgütlendirmek için bir kaldıraç olarak kullanılacağına göre, ancak bir **başlangıçtır.» (Leninimin** İlkeleri'nden aktaran: DİRENİŞ, No. 5)

Kısacası Maocu sapmalar, Stalin'in bu bilimsel tezini, «aynı şekilde yukarıdan aşağı kapitalizmin restorasyonu» şeklindeki anti-Leninist saçmalıklarını şirin gösterebilmek için istismar ediyor ve utanmadan tarihi materyalizmin ırzına geçiyorlar. Bu namussuzluklarını görebilmek için, meseleyi iki yönden ele almamız gerekiyor.

Birinci olarak, Stalin, yukarıda aktarılan sözleri, «Leninizmin İlkeleri adlı eserinde, burjuva devlet cihazının tümüyle parçalanması ve proletarya diktatörlüğü konusunda Lenin'in öğretisini açıklamak için söylüyor. Aslında, Stalin'in bu bölümde açıkladığı Marksist temel ilke, bizim Marksizm kalpazanlarının işine gelmediğinden, yazının bütünü içinden sadece birkaç cümle tırtıklamak yoluna başvurarak, Stalin'in beş ana noktada topladığı bu farkların sadece üçünü aktarıyorlar. Stalin'in belirttiği dördüncü noktayı da biz aktaralım:

«4. Burjuva devrimi, elinde iktidarı tutan bir sömürücü grubun yerine bir başka sömürücü grubunu koymakla yetinir; bu bakımdan eski devlet makinesini parçalamaya ihtiyacı yoktur; proleter devrimi ise, iktidarda kim olursa olsun, bütün sömürücü grupları uzaklaştırır ve iktidara emekçilerin ve sömürülenlerin önderi olan proleterler sınıfını getirir; bundan dolayı, **eski devlet** makinesini parçalamaktan (abç) ve onun yenisini koymaktan vazgeçmez.» (Leninizmin İlkeleri, s. 122)

Maocu burjuva uşaklarının foyasını tam açığa çıkarmak için, biraz daha devam edelim: Stalin, proleter devrimi ile burjuva devrimi arasındaki farkları sıralayıp Lenin'den alıntılarla konuyu iyice açığa çıkardıktan sonra, meselenin kilit noktasını şöyle bağlar:

Bundan dolayıdır ki, Lenin, şöyle diyordu: «Ezilen sınıfın kurtuluşu, sadece bir devrim olmadan değil, egemen sınıfın yarattığı devlet cihazını yok etmeden de imkansızdır» (Devlet ve İhtilal'den)

«Ama biz şöyle diyoruz: Önce devrimci proletarya burjuvazinin iktidarı alsın, sermaye boyunduruğunu kırsın, ... —o zaman zaferi kazanmış olan proletarya, proleter olmayan emekçi kitlelerin çoğunluğunun gönlünü ve desteğini, onları sömürücüler aleyhine tatmin ederek, çabucak kazanabilecektir.» (aynı eser)

«Nüfusun çoğunluğunu kendi tarafına kazanmak için proletarya önce burjuvaziden iktidarı almalıdır —diye devam ediyor Lenin—; ikincisi, eski devlet cihazını dağıttıktan ve böylelikle burjuvazinin ve küçük-burjuva uzlaşıcıların proletar olmayan emekçi kitleler üzerindeki egemenliklerini, otoritesinin etkisini sarstıktan sonra iktidarını kurmalıdır.'

«Proletarya devriminin ayırıcı özellikleri bunlardır.» (a.g.e., s. 125-26)

Demek ki, proletarya devriminin burjuva devriminden temel farkı, daha önce var olan burjuva devleti tümüyle parçalayıp yok etmek ve onun yerine toplumun sosyalist örgütlenmesini gerçekleştirecek olan proleter devletini kurmaktır. Çünkü, daha önceki devlet sömürücü bir sı-

HER YENİ TOPLUM BİR ÖNCEKİ TOPLUMUN SİNESİNDEN DOĞAR

nıfın devletidir; ordusu ile, mahkemeleri ile, bürokratik mekanizması ile, herşeyiyle tüm emekçi yığınlar üstünde sömürü ve baskının sürdürülmesi amacına hizmet eder. Ama proletaryanın devleti, sömürücü olmayan bir sınıfın devletidir, işçiler ve diğer emekçiler tarafından demokratik olarak seçilen bütün kurumlarıyla ve silahlı gücüyle sömürü ve baskının kaldırılması ve bütün sömürücü sınıfların ezilmesi amacına hizmet eder.

Gördük ki, burjuva devriminde, iktidarı ele geçiren burjuvazi eski devlet makinesini parçalayıp yok etmez; bürokrasiyi ve daimi orduyu ortadan kaldırmaz, ama sadece bu devlet makinesini kendine bağlar ve onu yeniden düzenler. Bunun sebebi, burjuva devriminde, iktidarın bir sömürücü sınıftan (feodalite) diğer bir sömürücü sınıfa (burjuvazi) geçmesidir.

Ama, bir an için, Sovyetler Birliği'nde «bir avuç burjuva»nın iktidarı ele geçirdiğini düşünelim. Bu «burjuvaların», «kapitalizmin yukarıdan aşağı restorasyonunu» gerçekleştirebilmek için, proletaryanın devletini parçalayıp yok etmesi ve onun yerine sömürücülerin çıkarını koruyan burjuva devlet cihazını kurması gerekmez mi? Elbet gerekir. Çünkü, proleter devlet bir sömürücü sınıfın devleti değil, sömürünün ortadan kaldırılması amacına hizmet eden bir devlettir. O halde kim, SSCB'de iktidarı ele geçiren «bir avuç burjuva»nın, «kapitalizmin restorasyonunu» Sovyet devletini ,yani proletaryanın devlet cihazını parçalamadan, yok etmeden gerçekleştirdiğini, sadece bu devleti ele geçirip anayasasıyla, Sovyet meclisleriyle, emekçi halk tarafından seçilen mahkemeleriyle, işçi sendikalarıyla, kızıl ordusuyla, komünist gençlik örgütleriyle ve diğer bütün demokratik kurumlarıyla kendine bağladığını ve burjuva devlet cihazına dönüştürdüğünü iddia ederse, o ya kof bir ahmaktır, ya da alçak bir düzenbazdır.

Yok eğer, Stalin'in ölümünden sonra «iktidarı ele geçiren burjuvazinin» proleter devlet cihazını yıkıp, parçalayıp yerine kendi devlet makinesini kurduğu söylenecek olursa, buna kargalar bile güler. Çünkü, hiç bir sınıfın devleti, o sınıf ne kadar «miskin», ne kadar «mutedil», ne kadar «barışsever» olursa olsun, hiç bir zaman kansız, kavgasız ve sessiz, sedasız yıkılamaz. Böyle bir şeye Leninistler değil, olsa olsa «Mao Zedung düşüncesi» müritleri inanabilir.

İkinci olarak: Maocu burjuva uşakları, Stalin'in «proleter devrimi ise sosyalist düzenin hazır biçimleri ya hiç yokken ya da hemen hemen yokken başlar» şeklinde ifade ettiği **Marksist ilkeyi**, kendi volantrist ideolojilerine kılıf yapmak amacıyla tahrif etmektedirler. Bu amaçla şöyle bir düz mantık yürütüyorlar: madem ki, «Proletarya sosyalist üretim ilişkilerini, iktidarı ele aldıktan sonra yukarıdan aşağı doğru kurmaktadır», o halde, «iktidarın, proletaryanın elinden tekrar burjuvazinin eline geçmesiyle, aynı şekilde yukarıdan aşağı kapitalizmin restorasyonu mümkündür.»

Bu görüşün diyalektik materyalizmle alakası yoktur; bu, sosyalist toplum düzeninin gerçekleşmesini tesadüflere bağlayan, ve dolayısıyla gene tesadüfler ya da «bir avuç burjuva»nın iradesi ile sosyalizmin tekrar ve kolaylıkla kapitalizme dönüşebileceğini iddia eden bir görüştür. Bu, sosyalist toplumun gerçekleşmesi için gereken iktisadî ve sosyal temellerin zorunlu olarak kapitalist toplumun bağrından doğduğu gerçeğini hasıraltı eden bir görüştür.

Her yeni toplumsal düzen bir önceki toplumsal düzenin sinesinden doğar. Marks bu gerçeği şöyle belirtmiştir:

«Hiç bir toplumsal düzen, içine sığdırabildiği bütün ilerici güçler gelişmeden asla yok olmaz, ve yeni, daha yüksek düzeydeki üretim ilişkileri de, var oluşlarını sağlayan maddî şartlar eski toplumun rahminde olgunlaşmadıkça asla ortaya çıkmazlar.» (Sosyoloji ve Felsefe, s. 75)

Şüphesiz ki, sosyalizm kapitalizmin bağrından, kapitalizmin feodalizmin bağrından doğduğu gibi, başlıbaşına bir üretim ilişkisi halinde doğmaz. Ancak, bizzat kapitalizm, kendi gelişimi sürecinde, sosyalizmin üzerine kurulacağı iktisadî ve sosyal temelleri yaratır. Bu iktisadi temellerin en önemlileri: Tekniğin yüksek bir düzeye ulaşarak üretim araçlarının gelişmesi, büyük-çapta üretimin hâkim duruma gelmesi ve üretimin toplumsallaşmasıdır. Ve toplumsal yapının sosyalizme doğru gelişmesinde temel etken olan, üretimin toplumsallaşması da, küçük bireysel mülkiyeti gittikçe yok ederek, bütün üretim araçlarını, kapitalizmin sınırları içinde ve kapitalist mülkiyet temelinde, toplumsal mülkiyet haline dönüştürür.

«Tanımı gereği, toplumsal üretim bicimine dayanan ve üretim araçları ve çalışma güçlerinin toplumsal bir temerküzünü şart koşan sermaye, burada, özel sermayeye karşıt olarak, doğrudan doğruya toplumsal sermaye (doğrudan doğruya birleşmiş bireylerin sermayesi) biçimine bürünür. Toplumsal sermaye işletmeleri özel işletmelere karşıt olarak, toplumsal işletmeler biçiminde ortaya çıkarlar. İşte bu, kapitalist üretim biçiminin sınırları içinde, özel mülkiyet olarak, sermayenin ortadan kalkmasıdır.» (K. Marks'tan aktaran: C. Bettelhelm, Sosyalist Ekonomiye Geçiş Sorunları, s. 231-32)

Konunun iyice açıklık kazanması için, Marks ve Engels'in bu konudaki görüşlerini aktarmaya devam edelim:

«Hisse senetli şirketlerde, görev (yönetim görevi) sermaye mülkiyetinden ayrılmıştır. Bundan hareketle, çalışma da, üretim araçları ve aşırı çalışma sahipliğinden tamamen ayrılmış bulunur. Kapitalist üretimdeki en üstün gelişmenin bu sonucu, sermayenin, birbirinden ayrı üreticilerin özel mülkiyeti olarak değil, birleşmiş üreticilerin mülkiyeti, doğrudan doğruya toplumsal mülkiyet olarak yeniden dönüşümünün zorunlu biçimde üzerinden geçtiği noktadır. Öte yandan bu sonuç, henüz sermaye mülkiyetine bağlı bütün yeniden üretim süreci görevlerinin, birleşmiş üreticilerin basit görevleri haline, toplumsal görevler haline dönüşümünün üzerinden geçtiği noktadır.» (age, s. 232)

«Bu bizzat kapitalist üretim biçimi içinde kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılması, yani kendi kendini yok eden bir çelişmedir.» (a.g.e., s. 233)

«Hisse senetli kapitalist işletmeleri ve kooperatif fabrikaları, üretimin kapitalist tarzından kollektivist tarzına doğru geçişin biçimleri olarak düşünmek gerekir; şu farkla ki, çelişme birincilerde olumsuz, ikincilerde olumlu biçimde çözümlenmiştir.» (a.g.e., s. 233)

«İşte güçlü bir gelişme içinde bulunan üretici güçlerin, sermaye olma niteliklerine karşı bu güçlü tepkileri, toplumsal özlüklerini kabul etmekte içinde bulunulan bu büyüyen zorunluluktur ki, kapitalistler sınıfının kendisini onlara gitgide, hiç değilse kapitalist ilişki içinde mümkün olduğu ölçüde, toplumsal üretim güçleri olarak muamele etmeye zorlar. Sanayinin canlanma dönemi, büyük üretim araçları yığını, kredinin sınırsız şişkinliği ile olduğu kadar, çöküşün kendisi ve büyük kapitalist kurumların yıkılışı ile de, toplumsallaştırmanın, o çeşitli hisse senetli şirket türlerinde karşımıza çıkan biçimlerine götürür.» (F. Engels, Anti-Dühring, s. 413)

«Marks, sadece tarih aracılığıyla tanıtlar ve burada kısaca şu olguları özetler: Vaktiyle küçük işletme kendi evrimiyle kendi yok oluşunun, yani küçük mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesinin koşullarını nasıl zorunlu olarak yarattıysa, bugün de kapitalist üretim biçimi kendisini yıkıma uğratacak maddî koşulları tıpkı öyle yaratmıştır. Süreç, tarihsel bir süreçtir, ve eğer aynı zamanda diyalektik ise, bu Bay Dühring için ne kadar can sıkıcı olursa olsun Marks'ın suçu değildir.» (a.g.e. s. 218)

«Kapitalist üretim biçiminin sonucu olan kapitalist mülk edinme biçimi, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu, mülk sahibinin emeğine dayanan bireysel mülkiyetin ilk inkarıdır; fakat kapitalist üretim de, bir doğa yasası amansızlığıyla, kendi inkârını doğurur. Bu da inkârın inkârıdır; bu, üretici için özel mülkiyeti yeniden getirmez, fakat kapitalist çağın kazanımlarına, yani işbirliğine ve toprağın ve emek tarafından üretilen üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayanan bireysel mülkiyetidir.» (K. Marks, Sosyoloji ve Felsefe, s. 170)

Görüldüğü gibi, sermaye birikiminin ve temerküzünün gelişimi, hem üretimin toplumsallaşmasını, hem de kapitalist mülkiyet sınırları içinde, tüm üretim araçlarının mülkiyetin toplumsallaşmasını doğurur, küçük mülk sahibi sınıfları mülksüzleştirir ve bunları «kapitalizmin mezar kazıcısı» proletaryanın saflarına katarken, bütün toplumsal servetin de küçük sayıda bir zümrenin, yani tekellerin, mülkiyetinde ve denetimi altında toplanmasını sağlar. Bu gelişme, kapitalizmin var oluş nedenini ortadan kaldırırken, sosyalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkmasına yolaçan maddî şartları da olgunlaştırır; sosyalist ekonominin ilk nüvelerini yaratır. Ancak pek tabii ki, sosyalizmin bir üretim biçimi olarak ortaya çıkması için, proletaryanın iktidarı ele geçirip, ilk iş olarak kapitalist mülkiyete son vermesi ve bilinçli bir çabayla sosyalist ekonomiyi örgütlemesi şarttır.

Dolayısıyla, bir toplumda kapitalizm ne kadar gelişirse, proletarya devriminden sonra, işçi sınıfı toplumun sosyalizme geçişi için gerekli olan maddi şartları o kadar hazır bulur. Örneğin, Tekelci devlet kapitalizmi kapitalizmin en gelişmiş biçimidir. Üretimin ve mülkiyetin, kapitalizmin sınırları içinde en çok toplumsallaştığı, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Bu nedenle Lenin şöyle der:

«Meseleye daha açıklık kazandırmak için, herşeyden önce devlet kapitalizminin en somut örneğini ele alalım. Herkes bu örneğin ne olduğunu bilir. Bu örnek Almanya'dır. Almanya'da, **junker-burjuva emperyalizmine bağımlı** modern, büyük çapta kapitalist tekniğin ve planlı örgütlenmenin en son şeklini buluruz. Altı çizili kelimeleri çıkarın ve militarist, junker-burjuva emperyalist devletin yerine, **yine bir devlet,** ama farklı bir sosyal tipte, farklı bir sınıf muhtevası olan bir devlet, bir sovyet, yani bir işçi devleti koyun, o zaman sosyalizm için gerekli şartların hepsini bulacaksınız.

«...Çünkü sosyalizm, devlet kapitalizmi te-

(devamı 10. sayfada)

FAŞİZM

«Türkiye Sol'unu» en fazla meşgul eden konulardan birisi de yaklaşan seçimlerde «sosyalistlerin tavrının» ne olacağıdır. Keskinleşen sınıf mücadelesinin içerisinde bu soruna verilecek cevap öyle yüksek boyutlara ulaşmaktadır ki, her türden oportünizmle marksizm arasındaki ayrımın mihenk taşını teşkil edebilmektedir. Bu nedenle bu konuda tüm oportünistler marksizmin tahrifiyle birbirleriyle yarışırcasına marksizme muğlaklaştırmak peşindedirler.

ÜRÜN Sosyalist Dergisi, TİP vs. gibi oportünizmin temsilcilerinin bilimsel araştırmalarının (!) sorusuna bakalım.

«Seçimlerde sosyalistlerin tavrı ne olmalıdır?» Bu sorunun kendisi, hiçbir başka yoruma yer vermeksizin, işçi sınıfının dünya görüşü olan marksizmle bir avuç tabak yalayıcısının görüşü olan oportünizm arasındaki ayrımı en açık bir şekilde su yüzüne çıkarmaktadır. Şöyle ki, sosyalistler burjuva parlamenterizmine karşı işçi sınıfının devrimci tavrını belirlemeden önce, tıpkı bir burjuva liberal gibi sadece, seçimlere karşı tavır belirtmeliymişler. (!) Veya burjuva parlamentarizminin gerçek yüzünü seçimlerde geniş yığınlara propağanda edecekleri yerde, sadece hangi burjuva partisinin destekleneceğinin tesbitini yapmalılarmış. Oysa marksizme göre seçimler ve buna karşı «sosyalistlerin tavrının ne olacağı» diye bir sorun yoktur. Sosyalistler, seçimlerde, herşeyden önce, işçi sınıfını burjuva parlamentarizmine karşı devrimci tavrını belirtirler, bu devrimci tavrın gereğinin yerine getirilmesi için de; parlamentoda işçi sınıfının bağımsız politikası nasıl yürütülür, bunu tesbit ederler. **Zira, işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrı seçimlere değil, seçimler, işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrına bağlıdır.**

İŞÇİ SINIFININ BURJUVA PARLAMENTARİZMİNE KARŞI TAVRI

Bilindiği gibi burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğinin baskı aracı olan devlet, sadece bir tek kurumdan meydana gelmemiştir. Bu devlet ordusuyla, polisiyle, mahkemesiyle, hapishanesiyle ve parlamentosuyla birçok kurumlardan meydana gelmiştir. İşveren sınıfının işçi sınıfı üzerindeki egemenliği, bu kurumlardan sadece biriyle değil, bu kurumların bütününün meydana getirdiği devlet mekanizmasıyla sağlanır. Dolayısıyla bu kurumların herbiri de burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğini sağlayan mekanizmanın birer parçasıdırlar. Bu sebepledir ki, burjuva parlamentosu da işçi sınıfı üzerindeki burjuva egemenliğini pekiştiren, işçi sınıfını baskı altında tutan devlet mekanizmasının en önemli parçasından birini teşkil eder.

Kapitalist sistemde işçi sınıfının mücadelesinin gelişimi açısından en iyi devlet biçimi; burjuva-demokratik cumhuriyettir. Ancak, bu burjuva demokratik cumhuriyette bile işçi sınıfının nasibi; ücretli köleliktir. En demokratik cumhuriyette bile devlet, işveren sınıflarının işçi sınıfı üzerindeki egemenliğinin bir baskı örgütüdür. En demokratik burjuva parlamentosu da, aynı şekilde, işveren sınıflarının işçi sınıfı üzerindeki egemenliğinin örgütü olan devletin bir parçasıdır.

Eğer işçi sınıfı ücretli kölelikten kurtulmak istiyorsa —ki, bu kapitalizmin gelişimin zorunlu sonucudur— ücretli köleliği zorunlu kılan şartları ortadan kaldırmak zorundadır. Ne ki, ücretli köleliği zorunlu kılan şartlar da, burjuva devlette toplanmıştır. Fonksiyonu, ücretli köleliği zorunlu kılan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin muhafazasını sağlamaktır. Eğer işçi sınıfı egemen sınıf olarak örgütlenmiş işveren sınıflarının burjuva devlet mekanizmasını yıkar, bu burjuva devlet yerine kendi proleter devletini oluşturursa, işte o zaman ücretli köleliğe son verebilir.

Görüyoruz ki, işçi sınıfının ücretli kölelikten gerçek kurtuluşu, burjuva devlet mekanizmasının yıkımından geçmektedir. Bu takdirde burjuva devlet mekanizmasının yıkımı burjuva devletle, burjuva devleti oluşturan kurumlar ilişkisini getirecektir. Burjuva devletin şu veya bu kurumunu yok edip, bir diğerini ayakta tutmak sözkonusu olmayacaksa —bunun aksini işçi sınıfı hareketinde revizyonist Kautsky'den başka kimse iddia etmemiştir—, bu sorun şu soruyu ortaya çıkaracaktır. «Ama devlet sorunu, proletaryanın bu alandaki görevleri bakımından konur ve parlamentarizm devlet kurumlarından biri olarak kabul edilirse bu takdirde parlamentarizmden kurtulmanın yolu nedir? Ondan nasıl vazgeçilebilinir?» (Lenin, Devlet ve İhtilal, s: 53)

Burjuva devletin bir kurumu olan parlamentarizm, en demokratik burjuva cumhuriyette bile, ezilenleri, ezenlerin hangi grubunun eline vereceğinin tayininden başka bir şey yapamaz. Zira egemen sınıf olarak örgütlenmiş işverenler, işçi sınıfının parlamentoda çoğunluk sağlamasına hiç bir zaman müsaade etmezler. Ki işverenler bu çoğunluğun sağlanmasının önüne geçmek için, seçme ve seçilebilmenin önüne binlerce engel koymuşlardır. Eğer işçi sınıfı bir istisna olarak bu engelleri geçerse, işveren sınıflar, dünya işçi sınıfı tarihinde birçok defa görüldüğü gibi, buna karşı devletin tüm kurumlarını harekete geçirip gerekirse parlamentarizmi de ayaklar altına almaktan bir an bile çekinmezler. Diğer taraftan devrimci işçi sınıfı kendi mücadelesinin sadece parlamenter çoğunluğu sağlama mücadelesi ile sınırlamaz. Zira parlamento burjuva devlet mekanizmasının bütünü olmadığı gibi, parlamentodaki şu veya bu ölçüde sağlanacak etkinlik burjuva devlet mekanizmasının diğer kurumlarına aynı etkiyi gösteremez. Halbuki burjuva devlet mekanizması, parlamentosuyla, ordusuyla, polisiyle bir bütün teşkil edip, bu mekanizma bütünüyle yıkılmadığı sürece işçi sınıfının kurtuluşu imkansızdı.

Yalnız başına parlamentoda çoğunluk sağlama işçi sınıfının nihai kurtuluşunu sağlayamayacaksa, sorun, burjuva devlet mekanizmasının yıkılmasını zorunlu kılıyorsa, bu zorunluluk aynı şekilde burjuva parlamentosunda da kendisini gösterecektir. Yani, devrimci işçi sınıfının nihai hedefi, parlamentoda şu veya bu ölçüde çoğunluk sağlama olmayıp, **burjuva devlet mekanizmasında olduğu gibi, burjuva parlamentosunun da yıkılarak yok edilmesidir. İşte devrimci işçi sınıfının burjuva parlamentosu karşısındaki devrimci görevi budur.**

Diğer taraftan, burjuva devletin yıkılması, proleter devletin kuruluşunu ortadan kaldırmıyor, tersine, bunu zorunlu kılıyorsa, tıpkı bunun gibi, burjuva parlamentosunun kaldırılması sosyalist parlamentosunun kuruluşunun inkarını getirmez. İşçi sınıfı, nihai kurtuluşunun zaferi için, burjuva parlamentosunu yokedip bunun yerine kendi sosyalist parlamentosunu oluşturur. Böylece işçi sınıfının burjuva parlamentosu karşısındaki devrimci görevi tamamlanmış olur. Burjuva parlamentosunun yıkılması, bunun yerine sosyalist işçi sınıfının parlamentosunun kuurlnası, Burjuva parlamentosundan kurtulmanın gerçek yolu işte budur.

Burjuva parlamentosunun yıkılıp, işçi sınıfının parlamentosunun oluşumunda 1871 de Marks şöyle yazmıştı: «Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda, hem yürtücü, hem de yasamacı hareketli bir vücut olmak zorundaydı.» (Lenin, Devlet ve ihtilal, s: 52). Yani 1871 Paris Komünü ve 1917 Ekim Devriminin gösterdiği gibi parlamentodan kurtulmanın yolu burjuva parlamentosuyla birlikte seçim ilkesini ve temsili seçim organlarını yoketmek değil, tersine birer lâf değirmeni olan bu kurumları, gerçek içeriğine kavuşturup hareketlilik kazandırmaktı. Bir burjuva aldatmaca olan burjuva parlamentosundaki yasama ile yürütme arasındaki ayrıcalığı yok edip bu iki temsili organın görevlerini birleştirmek, parlamenter milletvekilleri için özel ayrıcalıklı durumları kaldırarak, parlamenterlere hem yasamacı, hem de yürütmeci görevini üstlendirip, parlamenterleri, seçmenleri karşısında sorumlu tutmak. En küçük bir hatada seçmenlerine karşı sorumlu olan parlamenterleri, seçmenlerin isteği üzerine alaşağı edebilmek.

İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı olan bu tavrı, onun kapitalist sistem içerisinde burjuva parlamentarizminin içindeki mücadelesini engellemez. Lenin bu konuda: «Burjuva parlamentosu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız. Özellikle hâlâ papaz takımının ve taşra kovuklarının boğucu havasının hayvanca bir bilinçsizlik içinde tuttuğu işçiler mevcut olduğu için bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız boş gevezeden başka birşey değilsiniz.» (Lenin, Sol komünizm, s: 57) diyerek, burjuva parlamentosu dahil olmak üzere tüm gerici kurumlar dağıtılmadığı sürece bu kurumlar içinde çalışmanın zorunluluğunu en açık şekilde belirtmiştir.

Şiddete dayanan devrimi inkâr edip parlamenter yollarla siyasi iktidara gelmeye çalışan oportünistlerin kendilerine göre ağırlık taşıyan parlamentodaki faaliyetleri, işçi sınıfını, parlamenter mücadelenin reddine götürmez. «Parlamenter oportünizmi lanetlemekle ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetinmek, 'devrimci duygusallığı' ifade etmek pek kolaydır.» (Lenin, a.g.e., s.: 62) Ne var ki, yığınların burjuva parlamentosuna güvenleri yokolmadan burjuva parlamentosunun yıkılması imkansızdır. «Az çok önemli sayıda emekçi halk (yalnız proleterler değil aynı zamanda yarı-proleter ve küçük köylüler) burjuvazi tarafından işçileri aldatmak için kullanılan burjuva demokratik vasıtalara güvendikleri sürece, biz bu sahtekârlığı işçilerin geri kesimlerinin, özellikle proleter olmayan emekçi halkın, en önemli ve en yetkili olarak gördükleri o aynı kürsüden teşhir etmeliyiz.» «**Biz komünistler, devlet iktidarını ele geçiremediğimiz ve sadece emekçi halkın burjuvazlye kendi Sovyetleri için oy kullanacağı seçimleri yapamadığımız sürece; burjuvazi devlet iktidarını kullandığı ve nüfusun değişik sınıflarına seçimlere katılmaları için çağrıda bulunduğu sürece, yalnız proleterler arasında değil, bütün halk içinde ajitasyon yapma gayesiyle seçimlere katılmakla mükellefiz.** Burjuva parlamentosu, işçileri aldatmak için bir araç olarak kaldığı ve «demokrasi» hakkında laflar, dolandırıcılığı ve her türlü rüşveti saklamak için kullandığı sürece, bu (sözde halkın iradesini ifade etmesi gereken, fakat aslında halkın zenginler tarafından aldatılmasını gizleyen) kurumun içinde bulunmakla mükellefiz.» (Lenin, Kitle içinde Parti çalışması, s: 159)

Burjuva parlamentarizmine karşı işçi sınıfının devrimci mücadelesinin bilincine erişememiş «sosyalistler» (!) parlamenter mücadeleyi ya inkâr etmişlerdir, ya da parlamenter mücadeleden işçi sınıfının şu veya bu şekilde sosyal-demokrasinin arkasından gitmesini ve onun desteklenmesini anlamışlardır.

İşçi sınıfının parlamenter mücadelesini inkâr eden oportünistler, bugün değil, çok önceleri şöyle demişlerdi: «Tarihsel ve siyasal bakımdan zamanını doldurmuş olan parlamenter mücadele biçimlerine her türlü dönüş... kesin olarak reddedilmelidir.» (Lenin, Sol Komünizm. s: 53). Bu yanıtlamaya daha yakından bakalım. «Parlamentarizmin tarihsel bakımdan zamanını doldurması». Doğru. Genel olarak, burjuva parlamentosu tarihsel olarak zamanını doldurmuştur. Artık, burjuva parlamentarizmi değil, proletarya diktatörlüğü, dolayısıyla proletarya parlamentarizmi çağı başlamıştır. Ancak, genel olan bu doğru, her ülkenin kendi pratiğind eele alındığında durum hiç te böyle olmamaktadır. Kapitalizm, tarihi olarak zamanını doldurmuştur. Ama bu işçi sınıfının kapitalizme karşı amansız mücadelesini ortadan kaldırmamıştır. Bilakis bu mücadele daha da şiddetlenmiştir. İşte, parlamentarizmin de tarihsel olarak zamanını doldurması, tıpkı böyledir. Genelde, tarihi olarak zamanını doldurmuştur. Ama bunun pratikte yokolması uzun yılların mücadelesini istemektedir.

Diğer taraftan «parlamentarizmin siyasal bakımdan zamanını doldurması», ki bu da en az diğeri kadar yanlıştır. Acaba bütün ülkelerde proletarya iktidarı gerçekleşip, sosyalist parlamentolar oluşmuş mudur ki parlamentarizm siyasi olarak zamanını doldursun? Oysa pratiğe baktığımızda, henüz birçok ülkede proletarya iktidarı uğruna mücadele verilmektedir. Henüz birçok ülkede yığınlar gerici burjuva parlamentarizminin arkasından hareket etmektedirler. Burjuva parlamentarizmini yokedip yerine proleter devletin parlamentosunun kurulmasının gereğini anlamamışlardır. Bütün bunlar, parlamentarizmin hiç de siyasi olarak zamanını doldur-

SEÇİMLER ÜZERİNE—2

madığının açık kanıtı değil midir? Görüyoruz ki, dünya genelindeki bir doğru pratik siyasi mücadeleye indirgenildiğinde yanılgı kaçınılmaz olmaktadır.

Bu gerçekler gösteriyor ki, parlamenter mücadeleden kaçınmak, ne gibi şartla rileri sürülürse sürülsün, işçi sınıfının yeni bir toplum yaratma mücadelesinin bir kanadını kırmaktır. Kendi beceriksizliğimizi, kendi yanılgılarımızı marksizme atfetmektir.

İşçi sınıfının burjuva parlamentosu karşısındaki görevlerinden vazgeçmenin bir diğer yolu da, parlamenter mücadeleden vazgeçmeden işçi sınıfını sosyal-demokrasinin kuyruğuna takıp işçi sınıfının bağımsızlığını koruyan bir işçi ve yoksul köylü milletvekilleri grubunun oluşturulmasından kaçınmaktır. Bu görüş her ne kadar parlamenter mücadeleden vazgeçmiyorsa da bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri grubunun oluşumundan kaçındığından, en az diğeri kadar yanlış bir görüştür. İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı görevi neydi? Bu parlamentoyu yıkıp kendi temsilciler sistemini oluşturmak. Bu oluşumun en iyi aracı da bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin parlamentoda grup teşkil ettirilip, bu parlamentonun işe yaramadığını en bilinçsiz yığınlara bile anlatmaktı. **Bu ise, işçi sınıfının kendi bağımsız milletvekillerini çıkarmayıp sosyal-demokrasinin kuyruğuna gitmekle değil; bağımsız işçi milletvekillerini parlamentoya sokup sosyal demokrasi de dahil olmak üzere tüm burjuva partilerine karşı mücadele ile sağlanır.** Görüyoruz ki, parlamentoda sosyal-demokrasinin arkasından gitmek —yani seçimlerde sosyal-demokrasiyi desteklemek— oportünistlerin iddia ettiği gibi işçi sınıfının parlamenter mücadelesinin yürütüldüğünü getirmez. Bu, işçi sınıfının bağımsız milletvekilleri grubunun oluşumundan kaçınma olduğu için, işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı görevlerinin inkârından başka birşey değildir.

Burjuva parlamentarizmine karşı mücadeleyi dünya genelinde en iyi biçimde RSDİP vermiştir. Bu partinin mücadele deneyine baktığımızda, burjuva parlamentarizmine karşı mücadelede, ne bu mücadele inkâr edilmiştir. Ve ne de işçi sınıfı parlamentoda sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılmıştır. RSDİP'si, en ağır şartlarda en gerici parlamentolarda bile çalışma ortamı yaratıp işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı mücadelesini en eksiksiz şekilde vermiştir. Bu en eksiksiz mücadelenin temelini ise, RSDİP'sinin partili işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin parlamentoda grup teşkil etmesi sağlamıştır. Tüm sosyal demokrat ve oportünistler küçük bir çıkar uğruna burjuva bakanlık sandalyesi uğruna işçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çekerken bolşeviklerin yeri Sibirya'daki sürgün köyleri olmuştur. Ancak, Bolşeviklerin bu amansız mücadelesi ki geniş yığınlara burjuva parlamentosunun gerçek yüzünü gösterip, yıkımını sağlamıştır. İşte devrimci işçi sınıfının görevi, 1917 Ekim Devriminden bugüne değin unutturulmaya çalışılan Bolşevik mücadele geleneğini canlandırmak, bu mücadeleyi hayata geçirmektir. Her türlü burjuva parlamenter hayalleri, yığınlar üzerinden atmaktır.

Burjuva parlamentarizmine karşı mücadeleyi reddeden, bir diğer görüş te, bazı özel durumlar için geçerli olan geçici taktiği her dönem için uygulamayı savunmuşlardır. Bu taktik, burjuva parlamentarizminin boykotu taktiğidir. Bu taktiğin uygulanması en iyi biçimde RSDİP'si mücadelesinde görülmüştür. **RSDİP'si yığınların devrimci kabarış noktasının bir hayli yüksek olduğu; yığınların parlamenter mücadele biçimlerinden çok üst düzeyde bir mücadele biçimi içerisinde bulunduğu; parlamentonun hakim sınıflar tarafından işçi sınıfına bir aldatmaca olarak öne sürüldüğünde; yığın mücadelesini engellemek için parlamentonun boykotunu öne sürmüşlerdir.** Parlamentonun boykotu taktiğine daha yakından baktığımızda burada parlamenter mücadelenin inkarını değil, parlamenter mücadelenin bir özel taktiğini görmekteyiz. Bu taktiğin geçerli koşulları bulunmadığı sürece bu taktikte direnmek, işçi sınıfının parlamenter mücadelesini engellemektir. İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı devrimci görevlerinden vazgeçmektir.

Yoksa parlamentonun boykotu taktiği aşırı gerici parlamentolarda çalışılmaz gibi oportünist bir düşünceden ileri gelmemiştir. Lenin bu konuda şöyle demiştir. «O tarihte bu boykot kararı, gerici parlamentolara katılmamanın genel olarak doğru bir davranış olduğu için değil, yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü nesnel durumun doğru olarak hesap edilmesinden ötürü verilmiştir.» (Lenin, Age. S.26). Parlamentonun boykot kararı anındaki objektif durum parlamentonun toplanmasındaki insiyatifin, mevcut siyasi iktidarın elinde mi olacağı, yoksa, bu insiyatifin işçi sınıfının elinemi geçeceği şartlarının çatıştığı bir sırada olmuştur. İşte, ancak ve ancak bu şart parlamentonun boykotu taktiğinin doğruluğunu göstermiştir.

Bütün bu anlatılanlardan sonra deriz ki: İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmi karşısındaki devrimci görevleri şunlardır:

— Burjuva devlet mekanizmasının bir kurumu olan burjuva parlamentosunun, emekçilerin parlamentosunun olamayacağını en geniş şekilde propaganda etmek.

— Burjuva parlamentarizmi yerine, proleter devletin sosyalist parlamentosunu oluşturmak,

— Geniş emekçi yığınları burjuva parlamentarizminin etkisinden kurtarmak, proletarya devletinin parlamentosunu oluşturmak için, mevcut kapitalist sistem içersinde bağımsız partili işçi ve yoksul köylü milletvekilleri grubunu oluşturmaya çalışmak.

— Şartlar elvermediği sürece parlamentonun boykotu taktiğine başvurmamak, ama şartlar elverdiği zaman da parlamentoyu boykot edebilmek.

İşte sosyalistlerin yapması gereken işlem; fabrikalarda, tarlalarda, hayatın bütün alanlarında tüm ezilenlere, bütün olanaklardan faydalanıp devrimci işçi sınıfının görevlerinin propagandasını yapmak ve bu propaganda doğrultusunda eyleme geçmektir. Bu işlemler yapılmadan sosyalistler, oportünistler gibi, «seçimlerde sosyalistlerin tavırlarını» belirlemeye çalışmazlar. **Seçimlerdeki tüm olanaklardan faydalanıp devrimci işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrını en geniş yığınlara anlatılar, işçi sınıfının burjuva parlamentosuna karşı devrimci görevleri devam ettirecek, partili, bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin parlamentoda bir grup teşkil etmesine çalışırlar.**

YAŞASIN İŞÇİ VE YOKSUL KÖYLÜ MİLLETVEKİLLERİ!

«Egemen sınıflar içinde bulundukları ekonomik ve politik buhranın yükünü emekçi halkımız üzerine yüklemek, yükselen işçi sınıfı hareketini bastırabilmek için, MC Koalisyon iktidarını oluşturmuşlardı. Ancak, MC koalisyon iktidarı klasik bir burjuva koalisyon iktidarı olmayıp, parlamenterizmin asma yaprağıyla kendisini örten, faşizmin egemenliğini gerçekleştirmek isteyen faşist bir koalisyon iktidarı olmuştur. Ne varki, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokratik güçlerin genel bir devrimci kabarış süreci içerisinde bulunuşu, ve MC iktidarının dayandığı sınıflar ittifakındaki çelişkiler, faşizmin egemenliğinin zaferini engelleyen etkenleri teşkil etmiştir.» (Emeğin Birliği, sayı 5, sf-8) Egemenliği engellenen faşizme, MC içerisinde hat safaya varan çelişkilerin ve yükselen yığın eylemlerinin muhalefetinin yoğunlaşarak eklenmesi, MC koalisyon iktidarının dağılmasını gün meselesi yapmıştır. Ve hatta işveren sınıfların büyük bir kesimi bir ara geçici seçim hükümetini dahi savunur olmuştur! İşte böylesi bir ortamda MC iktidarı en büyük işveren grupların isteği üzerine, erken seçimlere gitmeyi bir zorunluluk bilmiştir.

Erken seçim zorunluluğunu doğuran etkenlerse şunlar olmuştur: Kendi içersinde bir hayli yıpranan MC koalisyonu en büyük işveren gurupların tüm isteklerini gerçekleştiremez olmuştur MC koalisyonu, yaklaşan normal seçimleri ortadan kaldıracak gücü kendisinde bulamamıştır. En büyük işveren gruplar henüz kendi partileri durumunda olan Adalet Partiyi MC koalisyonu içerisinde daha fazla yıpratmamak istemişlerdir. İşte bu etkenlerin birleşik etkisi, bir erken seçimi zorunlu kılmıştır. Böylece burjuvazi erken seçimle, bir taşla iki kuş vurmak istiyor bir taraftan, göstermelik burjuva parlamenterizmin bir zorunlu ön koşulunu —seçimi— yerine getiriyor, diğer taraftan, seçim sonrası en son durumu görüp, kendi egemenliğini nasıl devam ettirecek, bunun tesbitini yapmak istiyor. Zira bu egemenlik, mevcut parlamenter faşizmin devamı da olabilir; **faşizmin geçici bir süre yerini sosyal demokrasiye bırakması şeklinde de olabilir. Veya faşist diktatörlüğe bir geçiş biçiminde de olabilir. Bütün bunları ilerde gelişecek olaylar tayin edecektir.**

Eğer erken seçim gündeme gelmiş ise, sorun işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı devrimci taktiğini belirlemektir. İşçi sınıfının burjuva parlamenterizmine karşı tavrı, mevcut siyasi ortam ve işçi sınıfının erişebildiği mücadele biçimi düzeyi göz önüne alınırsa, bu taktik parlamentonun boykot taktiği olmamaktadır. Şöyle ki birinci olarak: Bugün yığınlar bir devrimci kabarış süreci içerisinde bulunmasına rağmen, bu devrimci kabarış parlamentoyu boykot düzeyine erişememiştir. Yani yürürlükteki ekonomik grevler siyasi greve, siyasi grevlerde siyasi iktidara karşı bir ayaklanma düzeyine erişememiştir. İkinci olarak: bugünkü siyasi ortamda bir boykot kararı, işçi sınıfına değil burjuvaziye ve burjuvazinin partilerine yarayacaktır. MC iktidarı seçimlerde burjuva ve faşist partilere oy sağlamak için, binbir oyun peşindeyken, parlamentoyu boykot bu gerici güçlerin ekmeğine yağ sürmek olacaktır. Görüyoruz ki, işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrı, parlamentonun boykot taktiği değil, tersine faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak seçimlere en geniş ölçüde katılmaktır.

Seçimlere en geniş ölçüde katılma, işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı şu görevlerinide gündeme getirmiştir.

a) İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrının en açık şekilde belirlenip, seçimlerdeki en küçük olanaklardan faydalanılarak, bu tavrın en geniş yığınlara propaganda edilmesi!

Bu propaganda kısa ve öz olarak şudur: Mevcut kapitalist sistem devam ettiği sürece ücretli kölelikten, baskıdan, sömürüden kurtulmak imkansızdır. Ücretli kölelik baskı ve sömüründen kurtulmanın yolu, ücretli işçiliğin, baskının ve sömürünün olmadığı sosyalist toplumu kurmaktır. Sosyalist toplum kurulmadığı sürece, hiç bir burjuva parlementarizmi dahil olmak üzere burjuva devlet mekanizması, bu baskıyı açlığı ve sefaleti yok edemez.

Sosyalist toplumu gerçekleştirmek bir çok mücadele biçim ve yöntemlerini ister. Parlemento içi mücadele, Parlemento dışı mücadele, vs. gibi. İşçi sınıfının parlementer mücadele biçimi ise, kapitalizme karşı yönelen mücadele biçimlerinden sadece birisidir. Ama hiç bir zaman en önemli mücadele biçimi falan değildir.

Mevcut kapitalist sistem içerisinde, burjuva parlamenterizmi ezilenleri ezenlerin hangi grubunun idare edeceği tayininden başka bir şey yapmaz. Ezenler hiç bir zaman ezilenlerin parlamentoda çoğunluk sağlamasına müsaade etmezler. Eğer bu mücadele biraz keskinleşirse, ezenler parlamenterizmi ayaklar altına almaktan bir an çekinmezler. Bu sebepledir ki, ezilenler hiç bir zaman parlamenter mücadeleye özel bir ağırlık verip, mücadelesinin zaferini buna bağlamazlar.

İşçi sınıfının parlamenter mücadelede nihai hedefi, son tahlilde burjuva devleti yok edip, proleter devleti kurmakta olduğu gibi, burjuva parlamentosu yerine işçi parlamentosunu oluşturmaktır. Proleter sosyalist parlamento, sadece ezilenlerin parlamentosu olmakla kalmayıp, aynı zamanda, burjuva parlamentosundan öz olarak farklıdır. Proleter sosyalist parlamento, yasama ile yürütme arasındaki ayrılığı yok eder. Milletvekillerini hem yasama-

cı, hem de yürütmeci yapar. Milletvekilleri için özel ayrıcalıklı durumu yok edip, seçmenlerine karşı sorumlu tutar. Seçme ve seçilebilmenin önündeki tüm engelleri kaldırır.

İşte sosyalistlerin işçi sınıfı karşısındaki zorunlu görevlerinden birisi, CHP'sinin yığınları parlamenter hayallerle avutmaya çalıştığı bir dönemde, bu sorunları en geniş şekilde yığınlara propoğanda edilebilmesidir. İşçi sınıfına, burjuva parlamenterizmi devam ettiği sürece değil, CHP iktidarı, CHP'den «daha da ilerici» iktidar kurulsa bile gerçek kurtuluşlarının sağlanamayacağının, yığınların kendi öz siyasi deneyleriyle birlikte açıklamaya çalışmaktır.

b) İşçi sınıfının burjuva parlamenterizmine karşı mücadelesi, mevcut kapitalist sistem içerisinde en iyi şekilde, partili bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri ile sağlanır.

Türkiye işçi sınıfı kapitalizme karşı mücadelede belirli mevzileri ele geçirmiş olmasına rağmen, bu mücadelenin en büyük zaaflarından birisini de, parlamentoda bir grup kuracak olan, işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin bulunmayışı teşkil etmektedir. Bu eksiklik içinde bulunduğumuz dönemde, her geçen gün daha güçlü bir şekilde aciliyetini, zorunluluğunu belirtmektedir. İşçi sınıfıî aşağıdan gelme hareketlerle burjuvaziyi çeşitli şekillerde zorladığı halde, bu mücadeleyi yukarıda —parlementoda— devam ettirememektedir. Yukarıdaki bu eksiklik, hareketlerin yer yer kendi içerisinde cılız kalmasına sebebiyet veriyor. İşçi sınıfının DGM'ye karşı mücadelesinde olduğu gibi, aşağıdan çok çeşitli zorlamalar yapabildiği halde, bu mücadelenin yukarıda —parlementoda— verilemeyişi, hareketleri görünürde, sosyal-demokrasinin kontrolu altına sokma eğilimine kadar götürüyor. Kısacası, işçi sınıfı ve yoksul köylü milletvekillerinden oluşmuş bir parlamento grubu, işçi sınıfının burjuva parlamenterizmine karşı devrimci görevlerini yerine getirecektir. Henüz böyle bir yapı olmadığından, işçi sınıfının mücadelesinin bu alanında, kanadı kırılmış durumdadır.

Bu taktirde sosyalistlerin en acil görevlerinden birisi de; İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı devrimci mücadelesini yürütecek; İşçi sınıfının acilen gerçekleşmesi uğruna mücadele ettiği talepleri kararlılıkla savunacak; Demokrasi mücadelesinde parlamentodaki öncülüğü, sosyal-demokrat CHP'nin elinden alacak; parlamentoda işçi ve yoksul köylü milletvekilleri oluşturmak olmaktadır.

İşte bu durumda 1977 seçimlerinde kayıtsız şartsız CHP'sinin desteklenmesini değil, bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin desteklenmesini zorunlu kılmaktadır. Tabii ki bu destek, işçi sınıfı adına hareket eden, kendilerini işçi sınıfının politik örgütü olduğunu iddia eden Legal oportünist partilerin, adaylarına değildir.

Bugünkü ortamda MC parlamenter faşizmini ileri sürüp, işçi sınıfının bağımsız milletvekillerini parlamentoya sokmaktan kaçınıp, kayıtsız şartsız CHP nin desteklenmesini önermek, en katışıksız oportünizmdir. Sosyalistler işçi sınıfının uzun vadeli nihai amacını, kısa vadeli geçici çıkarlara tabi kılmazlar. İşçi sınıfının bağımsız parlamento grubunu oluşturmaktan kaçınıp, sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılmazlar.

Soralım bir defa, Demokrasinin tutarlı savunucusu kimdir? İşçi sınıfımı' Yoksa, yönetimi reformist tekelci burjuvazinin sözcülüğünü yapan unsurların eline geçmiş, CHP'simi! Oportünizm adına hareket edilemeyecekse, demokrasinin tek tutarlı savunucusunun işçi sınıfı olduğu inkâr edilemeyecektir. Bu takdirde parlamentoda tutarlı bir demokrasi mücadelesi yürütecek bağımsız işçi ve yoksul milletvekilleri oluşumundan kaçınmak niye? Yoksa buna gerekçe olarak oyların dağılarak demokratik güçlerin zayıflayacağı mı kanıt olarak ileri sürülecektir. Eğer bu kanıt ileri sürülecekse devrimci işçi sınıfının bu kanıta cevabı şudur: Parlamentoda azınlıkta da olsa tutarlı bir demokratik muhalefet, çoğunlukta olan tutarsız bir muhalefetten çok daha iyidir.

c) 1977 Seçimlerinde parlamentoya bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri sokmaya çalışmak, işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin çıkartılamadığı yerlerde, faşizmi karşı mücadelenin bir parçası olarak CHP içerisindeki burjuva demokratların tercihli seçimini ortadan kaldırmaz.

1977 seçimlerinin burjuva demokratik bir ortamda değil, parlamenter faşizmin varolduğu bir ortamda yapılması: işçi sınıfına, CHP'sine karşı seçimlerdeki tavrının belirlenmesini de zorunlu kılmaktadır. Zira, birinci olarak, işçi sınıfı hareketi, Türkiye çapında seçimlere bağımsız adaylarla çıkacak düzeye erişmemiştir. Eğer bu saglanmış olsa idi, sorun gayet açıktı: seçimlerde, tüm bölgelerde, işçi sınıfının bağımsız adaylarını parlamentoya sokmak. Bu sağlanamadığı gibi, ikinci olarak CHP'si içerisinde faşizme karşı bir mücadele sözkonusudur. Elbetteki işçi sınıfı bu mücadeleye seyirci kalmayıp, bu mücadeleyi sonuna kadar destekleyecektir. Ama bu destek işçi sınıfının anti-faşist mücadele anlayışı gereği, kayıtsız şartsız CHP'sinin desteklenmesini değil, CHP içerisindeki burjuva demokrat unsurların faşizme karşı desteklenmesini değil, CHP içerisindeki burjuva demokrat unsurların faşizme karşı savaşabildiği ölçüde desteklenmesini gündeme getirmektedir. Bu burjuva demokratik unsurların faşizme karşı savaşabildiği ölçüde desteklenmesi, seçimlerde CHP içersinde tercihli oy vermeyi zorunlu kılmaktadır. Zira, faşizme karşı mücadele, sosyal-demokratlar arasında iki kampın mücadelesini açığa çıkartır. Bu mücadele, faşizme karşı uzlaşmayı reddeden burjuva demokratlarla, faşizmle uzlaşmaya çalışan tutarsız, liberal burjuva demokratlar arasında cereyan eder. İşte CHP'si de bir sosyal-demokrat parti olarak, tıpkı böyle bir mücadeleye sahne olmuştur. Faşizmle uzlaşan, Bülent Ecevit, Orhan Eyüboğlu, Ali Topuz ile bunların yönetimindeki üstünlüklerine karşı da mücadele eden muhalefet kanadı. Faşizmle uzlaşan kanat yönetimde olup, milletvekili seçimlerinde faşizmle uzlaşan tutarsız liberal burjuva unsurları liste başı yapmaya çalışırken, faşizmle uzlaşmayı reddeden muhalefet buna karşı bir mücadele vermektedir. İşte böylesi bir olay karşısında kalan işçi sınıfı, elbetteki CHP içerisindeki tutarlı anti-faşist burjuva demokratları tercih edecektir. Diğer taraftan, faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak CHP'sine tercihli oy vermek, CHP sinin gerçek yüzünün işçi sınıfına anlatılmasını engellemez. Sosyalistler, seçimlerde yığınlara en geniş şekilde CHP'sinin, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu sağlamayacağını açıklamakla yükümlüdürler. **Burjuva demokratlarına faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak seçimlerdeki yapılacak yardım, burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişkinin inkarını getirmez. Burjuva demokratlara yapılan destek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini engellememelidir. İşçi sınıfı burjuva demokratlara yaptığı destekle birlikte sosyalizm mücadelesini yürütmekle yükümlüdür. Aksi takdirde, işçi sınıfı hareketinin nihai hedefi muglaklaşıp, sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılması kaçınılmazdır.**

Bütün bu anlatılanlardan sonra 1977 seçimlerinde devrimci işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı görevlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. İşçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı taktiği, parlamentonun boykotu değil, seçimlere en geniş ölçüde katılmadır.

2. Seçimlerde esas görev, yığınlara burjuva parlamentarizminin gerçek içeriğinin anlatılması ve işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı tavrının ne olduğunun açıklanması;

3. Seçimlerde kayıtsız şartsız CHP'ni desteklemek değil, işçi sınıfının kendi bağımsız milletvekillerinin parlamentoya sokulması,

4. Bağımsız milletvekillerinin çıkarılmasının olanaksız olduğu yerlerde, CHP'si içerisindeki burjuva demokratların faşizme karşı savaşabildiği ölçüde desteklenmesi ve bu desteği kesin olarak tercihli oyla kullanmaya çalışmak.

5. Burjuva demokratlara yapılan desteğin, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesi ve bu mücadelenin propağandasını ortadan kaldırmaması, CHP'si içerisindeki burjuva demokratlara desteğe rağmen, CHP'sinin yığınların gerçek kurtuluşunu sağlayamayacağının propağandasının yapılması.

SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ TEZİ (!)

(baştarafı 7. sayfada)

kelinden bir sonraki adımdır.

«Devlet kapitalizmi, sosyalizm için tam bir **maddi** hazırlık, sosyalizme bir **başlangıç** ve tarih merdiveninde sosyalizm adını alan basamakla arasında başka **basamakların olmadığı** bir basamaktır.» (Toprak Meseleleri, s. 147-149)

Bu gerçek, örneğin Çin devriminde (bugüne kadar devrimini yapmış bütün geri ülkeler de örnek verilebilir), sosyalist üretim ilişkilerinin gerçekleştirilmesinden önce, «milli demokratik devrim» aşamasından geçme zorunluluğunun nedenini de açıklar. Proletaryanın ve onun partisinin öncülüğünde iktidarı ele geçiren Çin halkı, neden hemen sosyalist devrimi gerçekleştirmedi de, millî demokratik devrim aşamasından geçme gereğini duydu? Çünkü devrim sırasında Çin, kapitalist üretim ilişkilerinin çok az geliştiği, yarı - feodal bir ülkeydi. Sanayi çok cılızdı ve tarımda küçük üretim hâkimdi; ne büyük-çapta üretim, ne de üretimin toplumsallaşması, üzerinde sosyalist üretim ilişkilerinin kurulabileceği güçlü iktisadî temeller olarak henüz ortaya çıkmamıştı. Dolayısıyla, Çin proletaryasının, önce demokratik devrim yolundan sosyalist toplum için gerekli iktisadî ve sosyal temelleri inşa etmesi, sonra da sosyalizmin kuruluşuna geçmesi diyalektik bir zorunluluk olmuştur.

Aynı şekilde, Büyük Ekim Devriminden sonra Sovyet praletaryası da, sosyalizmin kuruluşundan önce NEP döneminden geçmek zorunda kalmıştı. Bunun da nedeni, Lenin'in 1921'de dediği gibi, «sosyalizmin iktisadî temelleri henüz mevcut değildir.» Bu yüzden Sovyet iktidarı, devlet kapitalizmi yolundan, sosyalizm için gerekli maddî temelleri yaratmadan sosyalist toplumu gerçekleştiremezdi.

Kısacası, kapitalizmin az geliştiği geri bıraktırılmış bütün ülkelerde sosyalizme demokratik devrim aşamasından geçilerek varılabilmesi, fakat gelişmiş kapitalist ülkelerde devrimin hedefinin doğrudan doğruya sosyalizm olması, her türlü önzel istek ve kişisel yargının dışında, toplumların diyalektik gelişim kanunlarının bir sonucudur.

Gördük ki, «her yeni toplum bir öncekinin sinesinden doğar» Marksist ilkesine uygun olarak, sosyalist toplumu doğuran, onu yaratan maddî şartları rahminde geliştiren de kapitalizmin kendisidir. Aynı şekilde, bu diyalektik gelişim kanunu karşısında, hiç bir Marksist, SSCB deki sosyalist toplumun bağrında, kapitalizmi doğuran maddi şartların yeniden geliştiğini gösterip ispat etmeden, bu ülkede «kapitalizmin restorasyonunun» gerçekleştiğini iddia edemez. Hele, kapitalizme geri dönüşün, hiçbir maddî temele dayanmadan «iktidarı ele geçiren burjuvazinin üst yapıda gerçekleştirdiği değişiklikler» ile açıklamaya çalışılması, sadece, Maocu sapmaların Marksizm-Leninizmden ne kadar uzak düştüğünü ispat eder.

Meryem Ana'nın babasız çocuk doğurduğu gibi, maddî temelsiz toplum yaratan bu burjuva uşaklarına Lenin şöyle cevap verir:

«Marks'da ütopyacılığın zerresi yoktur: 'yeni' bir toplum tasarlamaz, «yeni» bir toplum «icat etmez». Hayır, o sadece, yeni toplumun eskisinin içinden doğuşunu, eski toplumdan yeni topluma geçiş biçimlerini, doğal bir süreç olarak inceler.» (Devlet ve İhtilal, s. 73)

Gelecek sayımızda, «sosyal-emperyalizm» konusunu ve bununla ilgili Maocu sosyal-şovenlerin iddialarını, bir de diyalektiğin dört kanunu açısından inceleyeceğiz.

6 Mayıs 1972

(GEÇMİŞİN KISACA DEĞERLENDİRİLMESİ)

Marksizmin gereği odur ki, hiç bir sosyal olay, bu olayı zorunlu kılan şartlardan bağımsız olarak incelenemez. Hiç bir sosyal olay, kendisini çevreleyen, olaylar zincirinden ayrı düşünülemez!

Ortada tüm oportünistlerin dahi inkar edemedikleri, proleter sosyalist hareketimizin bir olayı var. 12 Mart Faşist diktatörlüğüne karşı, siyasi bir mücadele yürüten, siyasi örgütlenmelerin, ölüm kalım savaşı..!

Yine ortada somut bir olay var. Tüm oportünistlerin burjuvazinin saflarında yer alıp, bu olayları, «anarşistlikle», «goşistlikle» suçlaması. Buna karşı proleter sosyalist hareketimizin geçmişine devrimci bir tarzda sahip çıkıp, bu mücadelenin binbir deneyimini kavramış; geçmişin yanlış yanlarını acımasızca saflarda mahkum edip; doğru yönlerinden en ufak bir taviz vermeden; derinleştirilip, kararlı bir mücadele yürütmesi. İşte Marksizmle oportünizm arasındaki ayırımın bir mihenktaşı daha. Proleter sosyalist hareketin kendisiyle başladığını iddia eden oportünist kamp. Kendi mücadelesini elli yılı aşkın sosyalizm mücadelesinin bir ürünü olarak gören maksist kamp.

Yıl 1960-70. Kapitalizm emperyalizme bağımlı çarpık bir şekilde gelişiyor. Bu çarpık gelişimde, emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci burjuvazi, ekonomik yapıda palazlanıyor. Kapitalizmin gelişimi ile birlikte kaçınılmaz, açlık sefalet, baskı ve sömürü artıyor. Bu açlık sefalet baskı ve sömürüye karşı başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlerin mücadelesi yükseliyor. Egemen sınıflar alışıla gelmiş yöntemlerle idare edemez duruma düşüyorlar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, ekonomik gelişimin zorunlu sonucu olarak tek başına iktidarı eline geçirebilmek için, yükselen yığın eylemlerini alışıla gelmiş yöntemlerin dışında yeni metotlarla bastırmayı arzuluyor. Yükselen yığın eylemlerinin bir ürünü olarak ortaya çıkan, devrimci mücadeleyi yok etmeyi hedefliyor. Emperyalizme yarı-bağımlı bir ülke olan Türkiye'de bunların gerçekleşmesinin tek yoluda, Faşist bir diktatörlükte odaklaşıyor.

«Türkiye solu», parlementerizm sarhoşluğundan sıyrılamamış. Bir kısmı «parlementerizme dört elle sarılıyor (TİP). Bir diğer kısmı, filipin tipi demokrasi şartlarında işçi sınıfının partisi kurulmaz deyip, acil görevden kaçıyor. Gizlilik adeta anarşistlikle suçlanıyor. İşte böylesi bir ortamda, alışılagelmiş oportünist örgütlenme biçimleri ve mücadele anlayışlarını bir tarafa bırakanlar, THKO THKP-C'si gibi örgütlenmelerin saflarında toplanmaya çalışıyor. Burjuvazinin her türlü engeline rağmen gizli temellere dayanan örgütlenme ve burjuvazinin şiddet yolu ile devrilmesini temel alan mücadele biçimleri billurlaşmıştı.

Bu durumda burjuvazi daha da beklemezdi ve beklememiştir. 12 Mart muhtırasını devreye girdirmiştir. Türkiye solundaki görüşler 12 Mart Muhtırasını çeşitli şekillerde değerlendirmişlerdir. THKO ve THKP-C sin teşhisi: Faşizm siyasi iktidara gelmiştir, faşizme karşı mücadele değil Marksistlerin namuslu demokratların bile zorunlu görevidir. Parlementirizmin temsilcisi TİP'in teşhisi: Faşizm gelmiştir, aman hareket etmeyelim, korkaklık ve pasifizm. Solcuntacılar ve Kıvılcımlının teşhisi: ordu solcunta hayalleri, en son tahlilde büyük bir yanılgı ve suskunluk.

Ve bu teşhislerin şaşmaz bir doğruluğu, faşizme karşı amansız bir mücadeleye atılan THKO ve THKP-C si mücadelesi.

«Yenilgi yılları iyi bir okuldur» der Lenin. Gerçektende elli yılı aşkın sosyalist mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkan 1971 mücadelesinin ve bunu izleyen yıllar iyi bir okul olmuştur. 1971 mücadelesi sonrası tüm oportünistler ve revizyonistler oluşturdukları korodan «Anarşizm, küçük burjuva ihtilâlciliği» nakaratlarını tekrarlarken, mücadelenin içerisinden çıkan bir çok devrimcide umutsuzluk, pasifizm, inkarcılık boy göstermeye başlamıştır. Zira işçi sınıfının içinde bulunduğu şartlar gözönüne alındığında bunun böyle olması kaçınılmazdı da.

İşçi sınıfı hareketinin içinde bulunduğu şartlar: İşçi sınıfı 1960 sonrası çok çeşitli mücadele biçimlerinden geçmiş olmasına rağmen, mücadele henüz sosyalizm uğruna bir siyasi mücadele düzeyine erişememişti. 15-16 Haziran olayları bile bir ekonomik nedenden kaynaklanan hareketler olup, kendiliğinden yanı ağır basmıştır. Sosyalizm bir dünya görüşü olarak işçi sınıfı saflarına giremeyip, sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin bütünlüğünü sağlamış Marksist bir parti oluşamamıştı. Marksist bir partinin eksikliği hareketlerin en büyük zaafını teşkil ediyordu.

Diğer taraftan işçi sınıfı hareketi ile, emperyalizme bağımlı çarpık kapitalizmin siyasi arenaya soktuğu yüzbinlerce küçük-burjuva'zinin mücadelesi arasında bir ayırım yapılamıyordu. Her defasında işçi sınıfı ile birlikte yüzbinlerce küçük burjuva da harekete geçiyordu. İşçi sınıfının yan yana, omuz omuza, yürümesi zorunlu bir hareket, kendi içersinde örgütsel bağımsızlık dahil olmak üzere mücadelede önderlik gücünü somutta iyice belirginleştiremiyordu. İşte bu durum daha sonraki gelişmelere büyük etki yapacaktır.

Elbetteki küçük burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içersinde yer alışı işçi sınıfı hareketi önderleri —sosyalistleri— etkilememezlik edemezdi. Siyasi iktidara karşı yönelen hareketler nasılki kendi içerisinde, homojen bir yapı oluşturamıyor, bu hareketlere yüzbinlerce küçük burjuvazi bir yerde sosyalizm adına katılıyorsa, tıpkı bunun gibi, bu hareketlerin siyasi önderliği ve örgütlenmeside homojen bir yapı oluşturamıyor, kendi saflarında kaçınılmaz olarak yüzlerce küçük burjuvaziye yer veriyordu. Son tahlilde bu yapı heterojen bir durum ortaya çıkarıyordu. Yani mücadelenin sonuna kadar yürütülmesini hedeflemiş, işçi sınıfı kararlılığı ve atılganlığını üzerinde taşıyan proleter-sosyalist unsurlarla, mücadeleye şu veya bu vesileyle katılmış, en küçük zorluklarda mücadeleden vazgeçecek tutarsız yol arkadaşları bir arada bulunuyordu. Mücadeleden vazgeçme; ya tamamiyle burjuvaziden aman dileme şeklinde görülmüş, veya yenilgi karşısında bocalayıp, saflara şu veya bu ideolojiyi sokmaya çalışıp, geçmişin binbir deneyi ile geleceğin belirleşen adımları arasındaki bağı kuramama şeklinde görülmüştür.

Geçmişe küfreden inkarcıları bir yana bırakıp gelişim sürecine bakarsak bu durum daha iyi anlaşılır. Hareketlerde küçük burjuva ideolojisinin temsilcisi yol arkadaşları, hareket sonrası kendisini en iyi şekilde belirtmiştir. Tüm küçük burjuvalar, yeni birşey bulmuş gibi, PDA oportünizminin yıllardır savunduğu, sosyal - şoven bir ideoloji etrafında toplanırken; geçmişin proleter - sosyalist unsurları, her türlü sosyalizm dışı akımları göğüsleyip, mücadelede kararlılıkla yürümesini bilmişlerdir.

İşte bugünün sosyal-şoven baylarımızın geçmişinde bu hareket içerisinde bulunuşu, bu hareketlerin kendine özgü küçük burjuva bir yön bulmasını doğurmuştur. Bu küçük burjuva yol arkadaşları! saflardan temizlendiği sürece de, mücadele gerçek sınıfsal temeline doğru gitmiştir.

1971 mücadelesi tüm oportünist ve sosyal-şovenlerin iddia ettiği gibi, bir küçük burjuva anarşizmi değildir. Buna karşı bu mücadele kendi içerisinde hiç bir hataya yer vermeyen katışıksız marksist proleter mücadele değildir. 1971 mücadelesi, marksizm uğruna savaşa atılıp, saflardaki yoğun küçük burjuva unsurların bulunuşu sebebiyle kçük burjuvaziye özgü ağır yanılgılara düşen, proleter bir mücadeledir. Sorun ne geçmişin hatalarıyla birlikte devamını sağlamak. Ve nede şu veya bu hatadan geçmişi tamamiyle inkar etmek değildir. Sorun geçmişin devrimci, proleter yönünün derinleştirilip; küçük burjuva yönünün acımasızca saflardan makum edilip; proleter sosyalist hareketimizle birleştirilmesidir.

Ve bugün içinde bulunduğumuz dönemde de sorun çözümlenmiş gibidir. Bir tarafta geçmişi inkar edip, geçmişi küçük burjuvalıkla suçlayan, buna karşı, yeni bir küçük burjuva ideolojisi etrafında kümelenen sosyal-şoven baylarımız, diğer taraftan geçmişin binbir deneyini göz ardı edip, hareketlerdeki küçük burjuva yönü görmiyen, geçmişin «sözüm ona» devamcıları, ayrıca saflarda sosyal-şoven ideolojiye göğüs gerebilen, geçmişin küçük burjuva yönünü acımasızca mahkum eden, geçmişin deneyini özümleyen, geçmiş ile geleceğin unsurlarını birleştiren, proleter unsurlar. Ve gelecek, «Denizlerin, Yusufların, Hüseyinlerin» mücadelesini tayin edecektir. Ve bugünden tayin etmişe benzemektedirde. Saflar belirlenmiştir. Her türlü Üniversite kantin devrimciliği bir tarafa işçilerin ve yoksul köylülerin mücadelesini içerisinde, işçiler ve yoksul köylülerle organik ilişki içerisinde bulunan, ekonomik politik ve ideolojik mücadeleyi yürüten proleter sosyalistler bir tarafta.

Biz diyoruz ki, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin zaferi proleter sosyalistler hertürlü marksist dışı akıma karşı yürüterek gerçekleştirecektir.

6 MAYIS 72

Korkuyor burjuvazi
Ölülerden korkuyor.
Nurhak dağlarından geliyor kimi
apaçık gözleri dumanlı
Kaytan bıyıkları kanlı
yaşları yirmi.
Korkuyor burjuvazi
Ölülerden korkuyor.
hele çocuk ölülerinden.
Karınları davul gibi, boyunları çöpten ince,
Kırıyorlar burjuvazinin mutfak camlarını
her gece mezarlarından çıkınca...
Korkuyor burjuvazi
dirilerden korkuyor
hele çarıklılardan
hele kasketlilerden.
Kasketliler hayını bağışlamayı bilmez.
Korkuyor burjuvazi
Kocaman yanakları
Sarkıyor yağlı sarı.
Korkuyor burjuvazi
Üç saata indi uykusu.
Korkuyor burjuvazi
Hiçbir korkuya benzemez
halkını satanların korkusu.







emeğin birliği

AYLIK SİYASİ GAZETE — Sahibi: E. Sabri İPEKÇİ — Sorumlu Müdür: Süleyman GÖÇMEN Yönetim Yeri: Dr. Mecit Barlas İşhanı p/48 Gaziantep — Yazışma adresi: P. K. 192 Beyazıt İSTANBUL — İstanbul dağıtım Şubesi: Evkaf Sokak No. 2/12 Çemberlitaş-İstanbul — İstanbul Dağıtım: RENK DAĞ — Dizgi: EVREN MATBAASI — Baskı: Ören Basımevi — B.T. 1. 5. 1977